

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

LEDEN - ÚNOR 2012

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY

25

Novoroční přání starostů

Hluk

Jan Šimčík

S koncem roku, v období adventu jsme si všichni přáli, abychom měli k sobě blíž, aby se projevovale mezi lidmi jakási větší vstřícnost, sounáležitost

a pokora. Přeji všem dobrým lidem, ať se výše uvedeného, ale především hodně zdraví dočkají nejenom v uplynulém měsíci, ale po celý nastávající rok.

Jan Šimčík, starosta Hluku

Boršice

Bohuš Vávra

Slyšte, slyšte moji milí, něco vám chci povědět, že rok starý skončil vládu, chci vám jenom připomnět. Čekají nás dnové krušní, chceme mnohé zvelebit, aby našim dětem, vnukům, v našich regionech se chtělo žít. My jsme pro vás na úřadech, chceme slyšet každý hlas,

aby se tu dobře žilo, moji milí všeckým z vás. Nebudu už déle mluvit, pozvedněme vína číš, ať je náš kraj spokojených lidí říš.

Ať je v roce příštím nastrojený, jak na svatbu nevěsta,, to vám moji Dolňáci i Horňáci přeje

Bohuš Vávra, starosta Boršic u Blatnice

Ostrožská Lhota

Antonín Jelének

Nejdříve ze všeho bych rád poděkoval za možnost popřát tolika lidem... Od nepaměti bývalo hlavním přáním člověka člověku zdraví. Pokud přišly vážné problémy, nedalo se zdraví koupit - a nedá se koupit ani dnes. Tedy přeji vám všem především zdraví. Současně ale nemohu opomenout ani tak důležitý pokoj a klid vlastní duše. Má-li člověk pohodu uvnitř sebe, jen tak ji může rozdávat ostatním. Přeji také pokoru a respekt k druhým lidem - vlastnosti, které se člověku vrací zpět. Přeji nakonec i chvíle času k zamyšlení, kdy budete mít možnost uvědomit si, na jakých věcech v životě člověka skutečně záleží. Mír této zemi.

S úctou Antonín Jelének, starosta Ostrožské Lhoty

Blatnička

Jarmila Hrušková

Všem lidem přeji lásku a světlo v duši. Protože když je světlo v duši, je v člověku krása. Když je v člověku krása, je v našich domech soulad. Když je v našich domech soulad, je v národě řád. Když je v národě řád, je na světě mír.

Jarmila Hrušková, starostka Blatničky

Ostrožská Nová Ves

Stanislav Tureček

Přeji všem lidem příjemné, klidné a požehnané svátky vánoční a v novém roce hlavně hodně zdraví a štěstí. Ať při svých rozhodováních používají zdravý selský rozum, aby se nenechali zlákat reklamami na výhodné půjčky, a pak se nedostali skrze tyto zbytečně do finančních problémů.

Stanislav Tureček, starosta Ostrožské Nové Vsi

Blatnice

Vladimír Hanák

Obyvatelům mikroregionů Ostrožsko a Horňácko i všem čtenářům časopisu, ať už žijí kdekoliv v této krásné zemi, přeji, abyste měli stále radost a pokoj v srdci. Ať je pro vás rok 2012 rokem úspěšným v pracovním i osobním životě.

Vladimír Hanák, starosta Blatnice pod Svatým Antonínkem

Uherský Ostroh

Hana Příleská

Přeji každému člověku, nejen v roce 2012, aby měl radost ze života, poznal pocit vzájemné pospolitosti, užil si lidské vřelosti a zejména byl zdravý sám i všichni jeho blízcí.

Hana Příleská, starostka Uherského Ostrohu

Milí čtenáři,
ani jsme se nenadáli a je za námi další rok. Vzduchem proletěly miliony SMS s přáními a minimálně stejné množství gratulací k Vánocům i do nového roku chrlila také elektronická pošta prostřednictvím e-mailů. Oproti době před dvaceti lety nám ovšem

došlo minimální množství klasických přání v obálkách, s nimiž musí člověk zajít na poštu či k poštovní schránce a nalepit na

takové psaní známku. Svět se změnil a zrychlil. Lidé ale zůstávají stejní.

Dál touží po lásce, přátelství a blízkosti milovaných osob.

V loňském roce jsem občas zaslechla od různých chytráků řeči, jak jsou v naší zemi lidé zamračení, neusmívají se a jak je to směrem na západ od našich hranic jiné - lepší! Někteří dokonce argumentovali tím, že se kvůli tomu přestěhovali do jiné země, protože tam jsou lidé mnohem milejší, srdečnější a přátelštější. O Slovácku pak mluvili jako o regionu závistivců. Často jsem nad tím přemýšlela a říkala si, jak se tito škarohlídi velmi pletou... Jen si pořádně prohlédněte fotografie v tomto čísle časopisu. Vidíte na snímcích zamračené bubáky? Já ne. Člověk by si mohl říct, že jsem měla výjimečně štěstí, že jsem na různých akcích potkávala tolik rozesmátých tváří a mnozí z nich se postarali o to, že sami vykouzlili úsměvy na tvářích druhých. Čím? Třeba svým zpěvem, hrou v různých kapelách, muzikách, divadelních vystoupeních. Ze své zkušenosti totiž moc dobře vím, že když se na někoho usměji a pozdravím ho, tak mně obvykle usměv i pozdrav oplátí... Možná je tedy chyba v oněch stěžovatelích samotných, protože druhým nedávají to, po čem sami touží.

Z toho vyplývá jediné. Pokud chceme, aby se svět změnil k lepšímu, aby se něco dobrého pohnulo kupředu, nemusíme změnit svět, ale stačí, když alespoň trošičku změníme sami sebe. Všem čtenářům i sobě přeji, aby se nám to v novém roce, na jehož počátku právě stojíme, dařilo...

Lenka Fojtíková

Uherský Ostroh

4 Ľčko si připomene pět let existence

Hrubá Vrbka

8 Veselé hodování v Hrubé Vrbce

Kuželov

9 Fotoreportáž z hodů v Kuželově

Uherský Ostroh

11 Pohřeb Slávka Smišovského

Hluk, Uherský Ostroh

12, 13 Rozhovor s ředitelem ZUŠ Františkem Říhou

Hluk

15 Jízda králů na seznamu UNESCO

Boršice

16 Jaké byly hody v Boršicích

Hluk

17 Ženičky slavily na jedničku

Ostrožská Nová Ves

21 Módní přehlídka připomněla pravé hodnoty

Blatnice

23 Ochotníci slavili sto let existence

Brno, Ostrožská Lhota

27 Skladatel představil knihu o fotbale

Ostrožsko – Hornácko

32-38 Zpravidaj MAS

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Lenka Fojtíková (fojtikova-l@seznam.cz, tel. 777 331 582 a 774 831 582), Hynek Zdeněk, Antonín Vrba, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozske.cz, **www.ostrozske.cz**, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155.

Foto na titulní straně: Děti v Ostrožské Lhotě připomněly o Štědrém dnu příběh o narození Ježíše Krista. (Foto: Lenka Fojtíková).

Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. únor 2012

Ostrožsko poznávalo folklor Hornácka

Zcela zaplněný sál orlovný v Ostrožské Nové Vsi sledoval v jednom listopadovém nedělním odpoledni tříhodinový program s názvem Ostrožsko, poznej folklor Hornácka. Tato akce se letos uskutečnila díky podpoře MAS Hornácko a Ostrožsko už posedmé. V minulých letech se folkloristé obou regionů seznamovali v Louce, Lipově, Hluku, Ostrožské Lhotě, Nové Lhotě a Javorníku.

V Ostrožské Nové Vsi se tentokrát představilo okolo padesáti účinkujících z Hornácka. Na úvod všechny svým zpěvem přivítali domácí Krasavci. „Ze

hlídku krojů,“ informoval jeden z hlavních organizátorů projektu Antonín Vrba.

„Myslím si, že se zevrubně známe. Je ale dobré, abychom se

Veličkou. K vidění byly kroje ve všech variantách – všední, pracovní, sváteční, v šatkách hore konce, šátky hore rožky, sváteční do kostela a vrcholem přehlídky byly obřadní kroje s šatkami dole konce a úvodnice, v nichž se nosily děti ke křtu.

„Všechny kroje jsou vlastnictvím každé z nás. Uchovávané je jako poklad. Když si ho oblékáme, bere ho do rukou s úctou a láskou. Nejen k němu samému, ale i ke všemu ostatnímu, co k tomu patří. Tak, jak to kdysi napsal velický básník, uječko Matěj Škrobák, když napsal tyto verše: Náš lud sa v krásu obléká a v písni skrývá zlato. Náš kraj, reč jak ta malina. To všecko stojí za to...“ upozornila Anna Šajdlerová.

V publiku zdaleka nebyli jen domácí návštěvníci. Celou řadu obsadili například Blatničané. „Hornácký folklor miluju. Přestože jezdím na mnoho akcí, tak si

V úvodu hosty z Hornácka přivítali zpěvem domácí Krasavci.

Foto: Lenka Fojtíková

strany účinkujících byl zájem. My jsme se letos nechali inspirovat Ostrožskem, které Nové Lhotě připravilo nádhernou pře-

sblížovali,“ uvedla Anna Šajdlerová. Právě tato sedmašedesátiletá žena moderovala návštěvníkům přehlídku krojů z Velké nad

Atraktivní byla pro všechny návštěvníky přehlídka hornáckých krojů, kterou úvodním slovem doprovodila Anna Šajdlerová.

Foto: Štěpán Mitáček.

Hornáci zatančili i sedlcké.

Foto: Štěpán Mitáček

K vidění byly kroje ve všech variantách – od všedních přes pracovní, sváteční a obřadní.

Foto: Štěpán Mitáček

myslím, že stále máme co poznávat,“ zdůvodnil svou přítomnost František Petratur z Blatnice, který si na Hornácku nenechá ujít téměř žádnou akci. Někteří z návštěvníků ale nakonec brblali, že bylo vystoupení příliš dlouhé.

Lenka Fojtíková

Íčko nabízí své služby už pět let

Před pěti lety zahájilo svou činnost Informační centrum Přízámčí v Uherském Ostrohu. Za dobu krátké existence sem zamířily desetitisíce spokojených návštěvníků. Za uplynulou sezonou se ohlédneme s pracovnící informačního centra Adélou Turečkovou.

Připomeňte, co všechno vašim návštěvníkům nabízíte?

Jak už dává název tušit, v informačním centru podáváme informace. Lidé zde mohou získat nejrozličnější informace o regionu, mapy a mnoho dalších propagačních materiálů. Půjčujeme také jízdní kola. Kromě toho prodáváme různé zboží od místních řemeslníků, které podporujeme. Dále je zde na třech počítačích bezplatný přístup k internetu a možnost kopírování, barevného i černobílého tisku, laminování a také děláme kroužkovou vazbu. Hlavně ale už od počátku nabízíme ubytování v komfortních apartmánech. Máme je přímo nad informačním centrem.

Jaká je kapacita?

Jsou to dva apartmány každý se dvěma pokoji, které mají společnou kuchyňku a sociální zařízení. Může se tady ubytovat včetně

sezona, bývají apartmány hodně obsazené. Plno bývá ale i v termínu Putování po blatnických búdách a při Slavnostech vína v Uherském Hradišti. Na květnový termín Putování po blatnických búdách už máme téměř obsazeno. Přes rok je to volnější. To se tady zase ubytovávají spíše pracovníci různých firem, kteří do regionu přijíždějí služebně na různá jednání. Turisté přes zimu jezdí zřídkka.

Oč mají turisté největší zájem?

Hlavně o informace, mapy a katalog Ostrožska. To je žádaný artikl i na veletrzích.

Chystáte pro letošní sezonu nějaké novinky?

Ano. V podzimních měsících byly zakoupeny dvě menší motorové lodičky, které budeme zájemcům půjčovat. Podporujeme tím vodní turistiku na Baťově ka-

Příchozí už druhým rokem v informačním centru vítá usměvavá Adélka Turečková.

ně. Většinou se přijdou podívat na suvenýry a pro informace. Velký zájem mají o katalog turistických zajímavostí, který vyšel i v angličtině a němčině, což je výhoda. Chodí nám sem také rodáci či lidé žijící v zahraničí, kteří zde mají kořeny. Hledají hřbitov, chtějí vědět, kde skončil některý rod, zjistit telefonní číslo či adresu na vzdálené příbuzné, kteří zde žijí a podobně. Rádi jim pomůžeme a nasměrujeme je.

Domluvíte se s nimi v pohodě?

Umím anglicky i německy, takže to není problém.

Slyšela jsem, že je možnost využít i průvodcovských služeb. Je to pravda?

Ano. Provádíme v zámecké galerii, kde bývají výstavy, které pořádá město Uherský Ostroh. Pokud má někdo zájem, tak i po zámku.

Máte tady velký sortiment dárkových předmětů. Oč mají návštěvníci největší zájem?

Hodně velký zájem je o keramiku pana Švejdy, dále pak o hrnky a zvonečky Uherského Ostrohu. Záleží na sezoně. Před Veliko-

nocemi jdou na odbyt kraslice, na Vánoce zase ručně malované baňky a svíčky z včelího vosku. V našem regionu mají lidé moc šikovné ruce a spoustu z těch krásných věcí, které vyrobili, najdete po celý rok i u nás na informačním centru. Nakoupit si tak můžete třeba hezké dárečky pro jakoukoliv příležitost. Celoročně je pak zájem hlavně o knihy a pohledy. V poslední době se hodně prodávaly kuchařky. O kuchařku paní Lekešové si volali třeba až z Děčína.

Vím, že kromě všeho výše uvedeného také zajišťujete distribuci časopisu Krajem svatého Antonínka. Na kolika místech je k dostání?

Momentálně je to asi čtyřicet prodejních míst. Zasíláme ho také předplatitelům z celé republiky i do knihoven.

Region Ostrožska a Hornácka představujete na mnoha akcích. Kam se v nejbližší době chystáte?

Od 12. do 15. ledna budeme na mezinárodním veletrhu cestovního ruchu Regiontour v Brně.

Text a foto: Lenka Fojtiková

Do Informačního centra Přízámčí v Uherském Ostrohu už zamířily pro různé služby desetitisíce spokojených návštěvníků.

přístýlek až patnáct osob, přičemž pevných lůžek je osm. Nyní máme od října do konce března zvýhodněnou cenu 250 Kč za osobu a noc.

Jsou některé termíny exponované, že je třeba si nocleh zajistit se značným předstihem?

V červenci i srpnu, kdy je hlavní

nálu. Půjčovna lodiček by měla být v provozu na jaře, jakmile bude zahájena sezona na Baťově kanálu.

Kdy sem přichází nejvíce lidí?

V červenci a srpnu. Kromě cykloturistů, kteří převažují, přicházejí i cizinci. Jsou mezi nimi Američané, Angličané, Němci i Rakuša-

Výstava připomněla Rok křtu

Rok 2011 byl v české katolické církvi věnován křtu. Tento pro každého křesťana nesmírně důležitý okamžik připomněla počátkem listopadu krásná výstava v Blatnici pod Svatým Antonínkem.

V obřadní místnosti obecního úřadu byly k vidění křestní roušky, peřinky, svíčky, pamětní obrázky, matriční doklady, fotografie a také informace, co to vlastně křest je. Nechybí úvodnice, ve kterých kmotřenky nosily děti ke křtu.

Nejstarší pochází z roku 1853 a zapůjčilo ji Muzeum Velké Bílovice. „Z Bílovic jsou také ručně háčkované oblečky z roku 1890. Zavinovačku k tomu pak ušila své vnučce Hedvika Osičková z Velkých Bílovic v roce 1985,“ uvedla členka pastorační

Mezi vystaveným exponáty byly i fotografie. Na snímku je zachycený křest Terezy Míškové.

Tento kabátek pochází z roku 1890. Na výstavu ho zapůjčila rodina Sláмова z Velkých Bílovic, ve které se narodilo sedmáct dětí.

radý Marie Lukášová. Výstavu zorganizovala blatnická farnost. S instalací ale pomáhalo mnoho dobrovolnic. Byla mezi nimi i Marie Perůtková z blatnického muzea.

Odtud byly mimo jiné zapůjčeny dva historické kočárky. „Jeden je takzvaný osmipérák z roku 1955. Muzeu ho darovala Anastázie Brzlíková. Další kočárek věnovala Jana Smějsíková a pochází z konce padesátých let,“ informovala Marie Perůtková. Úvodnici z roku 1917 zase zapůjčila Jiřina Vyskočilová z Blatnice.

Kočárek, tzv. osmipérák, pocházející z roku 1955, darovala blatnickému muzeu Anastázie Brzlíková.

Lidoví vypravěči skvěle pobavili

Docela v obložen se 17. listopadu ocitl Kulturní dům ve Velké nad Veličkou. Na tři stovky lidí se sem sjely se značným předstihem. Do centra Horňácka všechny přilákal pořad s názvem Humor – koreni života.

„Je to třetí ročník. Hlavním cílem je zavzpomínat na nezapomenutelného vypravěče Vaška Mlýnka z Kuzelova. Dále chceme, aby nářečí zůstávalo stále živé. Naše děcka už tak vůbec neumí mluvit,“ informoval iniciátor akce a také jeden z moderátorů pořadu Antonín Vrba.

Moderátoři akce Antonín Vrba (vlevo) a Martin Kuchyňka zahájili setkání vypravěčů zvoněním klíčů.

Dále připomněl, že se letos poprvé sešli vypravěči z moravsko-slovenského příhraničí. „Na Záhoří a Myjavě jsme si udělali průzkum, jestli tamní lidé vědí, kde je Horňácko. A většina už nevěděla, což nám bylo s kolegou Martinem Kuchyňkou docela líto. Pořad by měl příhraničí obou zemí sblížit, jako tomu bývalo kdysi,“ připomněl Vrba. Jejich záměr se podařil. Výbuchy smíchu spokojených návštěvníků provázely celé setkání. Mezi vyprávěním zahrála cimbálová muzika Jana Minkse a zazpívaly Vlčkovské boudové umělkyně z Vlčkova.

„Množství návštěvníků je jasným důkazem, že se lidem tento druh zábavy líbí,“ řekl za pořadatele Radek Spazier. „Pořad jsem si nemohl nechat ujít. Byl jsem tady mezi prvními. Vaška Mlýnka jsem znal osobně a je to vynikající nápad tímto způsobem připomínat tohoto skvělého vypravěče,“ uvedl Miloš Nožička z Blatnice. Antonín Vrba s Martinem Kuchyňkou slíbili, že budou v setkávání vypravěčů pokračovat.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Svatý Martin a přehlídka Slovácko v tradici

Mikroregion Ostrožsko nemohl chybět v Uherském Hradišti na přehlídce Slovácko v tradici. Akce se uskutečnila v rámci Svatomartinských slavností.

Na Masarykovo náměstí proto nejdříve vjel 11. 11. přesně v 11.11 hod. za vyzvánění čtyři sta dvacet let starého zvonu svatý Martin na bílém koni. V košíku přivezl láhve letošních svatomartinských vín.

Mezi stovkami návštěvníků slavností nechyběli ani zástupci Blatnice pod Svatým Antonínkem. „Přišli jsme se inspirovat. V příštím roce bychom pro širo-

kou veřejnost rádi něco podobného připravili i u nás v Blatnici,“ zdůvodnil svou přítomnost známý vinař Jan Cícha, kterého doprovázela manželka a kamarád Jiří Těthal. Doposud se totiž v Blatnici scházeli vinaři při komorní akci, kam měli přístup spíše jen ti, kteří se výrobou vína zabývají. Letos měl každý přinést místo vstupného láhev mladého vína. Od příštího roku

by mělo být vše jinak. „Naše obec je vinařská, tak si podobnou akci určitě zaslouží,“ uvedl Jan Cícha.

Odpoledne se pak v prostorách Reduty uskutečnil druhý ročník přehlídky Slovácko v tradici.

V sále dostalo prostor k prezentaci dvaatřicet lidových umělců, jejichž výrobky nesou ochrannou známku Tradiční výrobek Slovácka. Z Horňácka zde své

výrobky představila například tkadlena Hana Buchtelová a z Hluku zase výrobci krojových bot a opasek manželé Zlatuše a Petr Hejdovi. Pořádná tlačnice byla i v chodbě u stánku Mikroregionu Ostrožsko. Lidé měli velký zájem o mapy, kapesní kalendáře a další informační předměty.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Na náměstí v Uherském Hradišti se nejdříve mezi davy zvědavců objevil svatý Martin. Historickou postavu už podruhé ztvárnil Antonín Nevřiva z Buchlovic. Na náměstí přijel v sedle svého bělouše Desperity.

Mezi dvaatřiceti řemeslníky své výrobky pak odpoledne představila také tkadlena Hana Buchtelová z Malé Vrbky.

U stánku Mikroregionu Ostrožsko byla obrovská tlačnice. Lidé měli zájem o mapy, kapesní kalendáře i časopis Krajem svatého Antonína.

Kroje, krojové součásti i drobné dárkové předměty nabízely ženy z Tradic Slovácko.

Veselé hodování v Hrubé Vrbce

Zatímco jedno krásné listopadové nedělní odpoledne v Ostrožské Nové Vsi běžel v tamním sále orlovný pořad s názvem Ostrožsko, poznej folklor Hornácka, obyvatelé a návštěvníci Hrubé Vrbky prožívali tradice živě. Hodovou obchůzkou zde totiž vyvrcholily letošní hody. Hodovalo se tady ale po tři dny.

Všechno vlastně vypuklo už ve čtvrtek. „To sa zapalujú hody. Co to znamená? Stárci a mladí sa prostě sejdú v hospodě a zapíjajú hody,“ vysvětlovala Magdaléna Ďugová, která byla jednou ze dvou stárek. Letošní hody v Hrubé Vrbce pořádal ročník 1993, který byl slabý. Další stárkou byla pouze Lenka Habartová a jejich partnery Pavel Janáš s Davidem Prachařem. „Víc nás prostě v ročníku není,“ upozornila Lenka. Hody pořádá vždy ročník těch, kteří slaví osmnáctiny. „Naším úkolem byla hlavně organizace. V pátek byla zábava pro mladé, na níž hrála Hadrmašmátrá a Veteš. V sobotu se pokračovalo stavěním máje a večer zábavou, kdy o půlnoci vždy patří sólo stárkům,“ prozradila Lenka Habartová.

V sobotním odpoledni pak vše vyvrcholilo obchůzkou. Stárkům ke zpěvu vyhrávala muzika Petra Mičky. Rozhodně nešlo o nějakou v křeči udržovanou tradici. Stárci i muzikanti si obchůzku užívali. Zastavili u každého domu, kde

Při nedělní hodové obchůzce, která trvala několik hodin, vyhrávala do zpěvu i do kroku Mičkov muzika.

Kam stárci s muzikanty při nedělní obchůzce přišli, všude je vítali bohatým pohoštěním. Marie Hudečková (uprostřed) připravila vynikající paštiku a čtenářům časopisu prozradila i recept.

zahráli a zazpívali. Lidé už na ně čekali a vycházeli ven s bohatým občerstvením, anebo je zvali domů do průjezdů a předsíní.

Zatímco ženy nabízely převážně chlebíčky a zákusky, chlapi zase ulévali štamprle slivovice. Na

řadu ale přišel i horký čaj. Stárci hostitelům na oplátku zavdali vínem.

„Tady v tom domě musíte pokostovat výbornou domácí paštiku. Paní ji dělá nejlepší v celé Vrbce,“ upozornil mě David Prachař před

domem manželů Hudečkových. A měl pravdu! Ona paštika se na jazyku jen rozplynula. Kája Mařík by řekl, že šla rovnou do ledvin. „Jsou to falešná husí játra,“ řekla se smíchem na rtech Marie Hudečková. „Recept tajný není! Děláám ji z kuřecích jater, sádla a vajíček. Dám vám ho,“ slíbila skvělá kuchařka.

Spousta nejrůznějších domácích dobrot byla ale pro stárky i muzikanty připravena ve všech domech, u nichž zazvonili. Bylo určité milým zjištěním, že obyvatelé v Hrubé Vrbce udržují tradice stále živé. Nenechali se zatím sešrotovat konzumem a nezavřeli se před sousedy ani muzikanty a stárky do svých domovů, kde by si žili jen sami pro sebe.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Hody letos pořádal ročník 1993.

Recept na falešná husí játra

500g kuřecích jater, 200g sádla, 4 vejce, 1 šlehačka, 1 lžíce vegety, 3-4 lžíce solamylu,

sůl, pepř. Sádlo roztopíme a rozmixujeme se všemi přísadami. Srnčí hřbet vyložíme alobalem, který vymažeme sádlem. Rozmixovaná játra vylijeme do srnčího hřbetu a pečeme v brutvanu s vodou 20-30 minut při 180° C.

Na hody do Kuželova přijeli i Indové

Roman Prachař, Pavel Ďuga, Jakub Peprna, Martin Mlýnek, Jiří Urban, Petra Prachařová, Klára Pomykalová a Jana Skoková, to je osm jmen stárků, jimž letos patřily martinské hody v Kuželově. Všichni se narodili v roce 1993.

Hodové oslavy v Kuželově vypukly ve čtvrtek večer popíjením v hospodě, kdy se tzv. „zapalují“ hody. „V pátek ráno jsme pak jeli do lesa pro máj. Večer jsme seděli u táboráku a hlídali ji. V sobotu se stavěla a večer následovala

zábava. V neděli ráno jsme se všichni sešli v krojích při mši svaté v kostele. Po obědě pak stárci za vyhrávání muzikantů z muziky Mirka Minkse a Pavla Zámečníka absolvovali tradiční hodovou obchůzku po celé vesnici,“ popsala sled událostí Klára Pomykalová.

„Je to parádní. Co? Všechno! Je to prostě tradice, které si každý váží, a proto ji chce udržovat. Do krojů se nastavíme také, když je první přijímání nebo biřmování. Samozřejmě v něm chodíváme i při

Horňáckých slavnostech, pokud bývá průvod,“ řekla Petra Prachařová. „Kroje se tady dědí z generace na generaci. Některé jsou i po našich prababičkách. Každý si je opatruje. Jsou to takové rodinné poklady,“ doplnila kamarádku Klára Pomykalová.

Muzikanty a stárky při obchůzce doprovázeli dva studenti z Indie. „Jsme tady na dvouměsíčním studijním pobytu na Masarykově univerzitě v Brně. Do Kuželova nás vzal odborný asistent z katedry

geografie Petr Daněk, protože nás zajímal zdejší život na venkově,“ prozradili Anup Tripathi a Joshua Kazingmei. Jeden z indických hostů studuje geografické informační systémy a druhý bezdomovectví jako sociální fenomén.

„Hlavně tam nezapomeňte napsat, že jsme s Jakubem Peprnou vůbec nespali, protože jsme hlídali máj! A dobře jsme udělali! Načapali jsme chlapa s pilů,“ upozornil při loučení Roman Prachař.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Máj se v Kuželově tyčila do výšky 37 metrů a další tři metry byly v zemi.

Obyvatelé Kuželova jim zase nabízel pohoštění a také přispívali bankovkami na pokrytí nákladů hodů.

Při nedělní obchůzce stárci nabízeli víno.

Společný snímek stárků s muzikanty.

Při hodové obchůzce v Kuželově vyhrávali muzikanti z muziky Miroslava Minkse a Pavla Zámečníka.

Nedělní hodová obchůzka trvala také v Kuželově několik hodin a byla pro všechny zúčastněné hodně náročná.

Desítky roztomilých andlíků a čertíků se sešly v tanečním klubu Cézar v Uherském Ostrohu, kam se spolu s rodiči a dalšími příbuznými všichni přišli pobavit na mikulášskou besídku.
Text a 2x foto: Hynek Zdeněk

Krásné zastavení v adventním čase nabídlo předvánoční koledování v Malé Vrbce. Útulným prostředím sálu kulturního domu zazněly známé i méně známé písničky v podání Sbrečku z Lipova, cimbálové muziky Petra Galečky a folklorního souboru Krahulíček.

Text a 2x foto: Lenka Fojtíková

V úterý 13. prosince slavila svátek svatá Lucie. Ten den se večerní Hrubou Vrbkou pohybovaly prapodivné bytosti. Byly celé bílé a nepromluvíly ani slovo. U některých domů jen mlčky zazvonily, jakmile majitelé otevřeli, tak se poklonily, vešly dovnitř a brkem v ruce zkoumaly, jestli je všude uklizeno. Po prohlídce domu se opět poklonily a ve stejné tichosti zase odešly. Podle starodávné tradice se v minulosti o svátku svatě Lucie nesmělo drát peří ani příst. Vše už mělo být hotovo a připraveno na Vánoce v Hrubé Vrbce starodávný zvyk obnovuje folklorní soubor Krahulíček a členky ženského pěveckého sboru.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Uherský Ostroh se loučil se Slávkem Smišovským

Stovky lidí se přišly v sobotu 19. listopadu rozloučit s hudebním skladatelem Blahoslavem Smišovským. Na poslední pozemské cestě v Uherském Ostrohu svého přítele doprovodili muzikanti z celé republiky.

Když před kostelem vyhrávala Mistříňanka a o nějakou chvíli později zněla chrámem sv. Ondřeje Smišovského píseň Za tichou Moravú, šel člověku mráz po zádech a většina přítomných se neubránila slzám. Všichni pak museli souhlasit se slovy ostrož-

mne svou skromností, protože skromnost je krásnou vlastností velkých lidí. A to je to, co je třeba dávat i do kumštu. Slávek letos v Hodoníně řekl, že když skládal písničky, věřil, že jimi někoho potěší. Když se pak dověděl, že tomu tak skutečně bylo, bylo to

ského faráře P. Karla Šenka, který hned v úvodu zádušní mše svaté řekl: „Jsme tady, abychom děkovali za dar života našeho bratra Blahoslava. Jeho život byl naplněný radostí a hudbou, kterou chválil Boha. Právě hudba se může dotknout lidských srdcí mnohem více než spousta slov,“ připomněl kněz.

„Museli jsme přijet, protože si Slávek přál mít Kmochovu mu-

pro něj největší odměnou,“ vysvětlil v závěrečné řeči P. Pavel Kavec, kaplan z Loštic.

„Tady se říká o člověku, který se v daném místě nenarodil, ale jen se přizpůsobil nebo přistěhoval, že je příuďelec. Děkuji paní Smišovské, že přivedla do našeho města svého manžela, čestného občana Uherského Ostrohu. Slováčko miloval. Uherský Ostroh se mu stal druhým domovem.

ziku u sebe. Znali jsme se asi deset let. Byl to bezvadný člověk. Dojeli jsme čtyři,“ prozradil Otakar Sýkora z Kolína. „Zasáhl

Bude mezi námi žít dál ve vzpomínkách a hlavně prostřednictvím svých písní,“ řekla při loučení s hudebním skladatelem

Hudební skladatel **Blahoslav Smišovský**

se narodil 8. března 1931 v Dolní Cerekvi do muzikantské rodiny. Maminka byla výborná zpěvačka a tatínek dobrý bubeník. Starší bratr hrál na bicí a na housle. Blahoslav začal hrát jako malý kluk na bubínek ve výborné Konířově kapele. Jako desetiletý kluk napsal první skladbičku Šípkový květ. Hudbu a český jazyk studoval na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Na vojenskou základní službu nastoupil do Jičína a po roce byl odvelen do Bzence. Zde poznal jiný svět - cimbálové muziky, pěvecké soubory a chrámové sbory. V Uherském Ostrohu u Uherského Hradiště se oženil a zůstal. Působil jako učitel na středních školách, sbormistr, učitel hudby v lidové škole umění, swingových i dechových kapelách. Je autorem více než pěti set skladeb. Spolupracoval asi s třiceti textaři a básníky. Písničky Za tichou Moravú, Zahrada Moravy, Měšťanská hospůdka, Hodonínská bažantnice, Pod dubňanskou horu a hlavně Falešná frajárka zlidověly.

starostka města Hana Příleská. „Pán Bůh ho obdařil darem nad dary. Dokázal své překrásné myšlenky přenést do písní a tím

jiným autorům nikdy nepodařilo. Bylo to proto, že jeho písničky vytryskly z jeho upřímného srdce. Muzika totiž faleš nezná,“

potěšit lidi. A že se mu to podařilo, o tom svědčí tisíce spokojených posluchačů. My muzikanti hráváme jeho skladby rádi pro krásnou melodičnost a perfektní instrumentální zpracování. Slávek se v minulém století zařadil mezi velikány české a moravské lidovky. Tak jako Vackova Cíkána a Vejvodova Škoda lásky, tak i Slávkova Ty falešná frajárko obletěla celý svět, což se mnoha

upozornil při loučení exkapelník Mistříňanky Antonín Pavluš. Po mši svaté se vydal předlouhý smuteční průvod z chrámu na ostrožský hřbitov, kde bude Slávek Smišovský snít svůj věčný sen. Nadále ale bude žít ve svých písních, jichž složil více než pět set, těšit lidská srdce a přinášet do nich radost.

Text a foto:
Lenka Fojtíková

Muzikant František Říha učí děti třicet let

Letos tomu bude třicet let, co začal František Říha učit své první žáčky v Základní umělecké škole v Uherském Ostrohu. Od té doby za nimi přijíždí den, co den z Hluku, kde prožil celý život. Vloni tomu pak bylo čtyřicet let, co se svými kamarády v rodném městě založil taneční skupinu Synchron, se kterou těší své příznivce a posluchače dodnes.

Chtěl jste se stát už od dětství učitelem hudby?

To ani ne. Nejdříve jsem se vyučil nástrojařem, absolvoval vojnu a poté nějaký čas pracoval v Autopalu v Hluku. Teprve pak jsem začal studovat hru na klarinet na Konzervatoři v Brně.

A kdy jste s muzikou začínal?

Chodil jsem nejdříve do lidové školy umění. Ve školních letech jsem začal hrát v cimbálové muzice u folklorního souboru Dolňácko. Byla docela úspěšná. Ve svém regionu patřila k uznávaným. Souběžně s tím jsem vždy inklinoval k nějaké taneční muzice. Tak vznikla v Hluku kapela Synchron. Hrávali jsme v různém obsazení, až jedenáct muzikantů. Dnes jsme čtyři a zpěvačka. Hrajeme spolu od roku 1971. Za tu dobu jsme mnohé prožili.

Na jaké hudební nástroje hrajete?

Začínal jsem již ve školce na harmoniku. Na konzervatoři jsem ale vystudoval klarinet, když je třeba zahráji také na flétnu, příčnou flétnu a saxofon, v cimbálce také na kontrabas, kde je momentálně třeba zalepit díru.

Byla to výhoda, že jste byl i v dělnické profesi?

Určitě! Člověk má širší rozhled, naučí se soustu praktických věcí do života. Konzervatoř je svým způsobem jednostranná. Obecný pohled na učitele je, že umí jen na ty své housličky či klavír a na jiné jsou nepoužitelní, což v žádném případě není pravda. Vím, jak obrábět železo či dřevo, jaké je to vstávat na šest hodin do práce, chodit na odpolední či noční. Spousta mých kolegů je nejen dobrými muzikanty ale i šikovnými řemeslníky.

Šel jste hned po konzervatoři učit?

Ne. Nejdříve jsem nastoupil do Okresního kulturního střediska v Uherském Hradišti. Byla to taková organizace, která zajišťovala metodickou pomoc pro amatérské muziky, divadla, folklorní soubory. Muzikanti

Poznal jsem spoustu lidí a získal kontakty a hlavně zkušenosti. Do školy jsem pak v Uherském Ostrohu nastoupil v roce 1982.

Lze porovnat množství a kvalitu žáků, které do základní umělecké školy přicházeli před třiceti lety a dnes?

natelná škála nabídky s tím, co bylo dříve. Nyní je kroužků a lákadel hrozně moc.

Kolik jste měli žáků a kolik jich je dnes?

Tehdy jsme měli okolo 190 žáků, ale neměli jsme žádnou pobočku. Učili jsme jen v Uherském Ostrohu. Koncem osmdesátých let vznikla pobočka v Hluku a později v Ostrožské Lhotě. V Hluku máme samostatnou budovu, kde dříve bývala školka a ve Lhotě učíme v základní škole. Nyní máme dohromady tři sta žáků.

Jaké nabízíte obory?

Vždy tu býval obor hudební a výtvarný. Poslední dva roky máme nově i taneční obor, který se zatím rozvíjí.

Podařilo se vám vychovat nějaké mimořádné talenty?

O studium vyšších uměleckých škol moc zájem není. Ekonomika rází jiné trendy.

Dva roky zpátky připravil kolega Radim Havlíček tři šikovné houslisty, kteří šli všichni na konzervatoř. Myslím, že se jim tam vede velmi dobře a jsou spokojeni. Jedním z nich byl nevidomý Radim Vojtek z Boršic u Blatnice. Studuje dva obory na Deylově konzervatoři v Praze. Pamatuji, když u nás začínal na flétničku coby pětiletý žáček. Po pár hodinách výuky jsme zjistili, že má absolutní sluch. Dnes má velmi pěkně nakročeno. I při svém handicapu bude mít velmi zajímavou perspektivu, protože je navíc výborný zpěvák. Nyní se hodně uplatňuje v cimbálovce jako primáš.

Ředitel školy František Říha umí hrát na několik hudebních nástrojů.

Foto: Lenka Fojtíková

dělali kvalifikační přehrávky, což bylo na něco dobré. Pracoval jsem tam osm let. Byla to výborná zkušenost. Pořádali jsme různé soutěže a přehlídky.

Je z pohledu dnešní uspěchané a ekonomicky závislé doby celkem paradox, že je stále dost dětí, které mají o toto vzdělání zájem. Dnes je totiž neporov-

Právě o vaši školní muzice jsem slyšela také jen samou chválu.

Její tradice sahá do roku 1991. Jmenovala se Pramének. Její členové vydali své CD, vystupovali několikrát v zahraničí, v Senátu v Praze a zúčastnili se i přímého televizního přenosu i živého vysílání v rozhlasu. Před dvěma lety se nám ale poslední generace rozběhla do světa. O čtyři pět let později začínala cimbállovka v Hluku. Dnes už dosahují také solidních výsledků. Jmenuje se Šefranica. Dnes v Ostrohu začínáme s malými muzikanty. Je to nikdy nekončící práce.

Účastníte se i nějakých soutěží?

V tomto směru byla nejúspěšnější cimbálová muzika Pramének. Pokaždé vyhráli okresní i krajské kolo. V celostátním získali jedno druhé místo a pak byli dvakrát první. Tato soutěž totiž bývá vždy jednou za tři roky. Celostátní kolo vyhráli v letech 2006 a 2009, což nás samozřejmě těší. Docela se nám daří ale i v jiných oborech. Klavíristé, houslisté i kytaristé se vždy probojovali do krajského kola. Máme dva soubory kytaristů, přičemž jeden vybojoval v krajském kole druhé místo. Úspěšný je i školní orchestr BMV.

Před lety jste začínal v Kostelní ulici. Od září škola sídlí v prostorách sokolovny, jak se vám tu líbí?

Velmi! V Kostelní ulici jsme měli omezenou kapacitu. Chyběly nám učebny, sborovna a měli jsme jen malý sklad. Výtvarka byla v jiné budově, soubory zkoušely na zámku. Teď jsme všichni pod jednou střechou, což je bezvadné. Máme tady devět učeben i pracovní výtvarné výchovy. Sál může využívat tační obor.

Jak jste zvládli stěhování?

Naším zřizovatelem je Krajský úřad Zlínského kraje. Krajská

rada vše schválila 18. srpna a my jsme měli jen pár dnů na přestěhování do nového. Musím pochválit všechny své kolegy, kteří se do toho vrhli po hlavě, a během tří dnů jsme to za pomoci pracovní čtyř města všechno přestěhovali. Všichni jsme si to

Berete jen talentované žáky?

Vybíráme si, ale nebráníme se vzít i nadšené děti, které to baví. Stejně ať vybíráte, jak vybíráte, když se tady objeví pětileté dítě, tak nelze o někom říct, že je to marné. Šikovný talent se ale samozřejmě pozná.

Ředitele Františka Říhu je často vidět hrát se svými svěřenci.

Foto: Archiv školy

odtrpěli a mákli na plné pecky. Školní rok se nám tak podařilo zahájit už v novém. Byly to ještě sice bojové podmínky, mnohé je třeba dodělat, ale byli jsme rádi, že se to podařilo.

Kolik máte pedagogů?

Patnáct, ale všichni nejsou na plný úvazek.

Je problém sehnat kvalitní učitele?

Je i není. Záleží to na štěstí, koho získám a udržím. Dnes to není tak, že někdo nastoupí a je na jednom místě až do důchodu... Myslím, že nyní je optimální stav, kdy máme všechny kantory aprobované. Někteří dokončují studium. Trošku nám chybí výuka hry na cimbál.

Pokud někdo krásně zazpívá, je rytmicky připravený, tak jsou vyšší předpoklady. Zodpovědně ale mohu říct, že z šikovného děcka, které sem třeba nastoupí, nemusí být po pěti letech nic. Třeba se tomu nevěnuje, přestane ho to bavit, zláká ho jiná zábava, kde není třeba vynaložit takové úsilí. A naopak se může stát, že někdo, kdo se jevil talentově méně výrazný, pracuje na sobě, rozvíjí své nadání a je zvědavý, může to nakonec dotáhnout dál než ti supertalentovaní. Fůra práce totiž spočívá na individuální přípravě doma za podpory rodičů.

Většina vašich absolventů se v dospělosti hudbě nevěnuje. Má to tedy vůbec smysl chodit do hudebky?

Rozhodně jim to dá do života to, že si uvědomí při poslechu muziky, co je zatím skryté práce naučit se znát noty, hrát, ovládat svůj hlas. Všechny absolventy to posílí, co se týká pohledu na život. Určitě je to také nemalou výhodou pro

každou maminku, která bude později vychovávat své děti. Mnohé dospěláky mrzí, že výuku nedokončili. Určitě je to tedy vždy smysluplné využití volného času.

Měnil byste, kdybyste stál znovu na startovní čáře života?

Rozhodně ne. Těší mne výsledky práce a úspěchy žáků. Nepříjemné je pouze narůstající papírování. Vedení účetnictví, všech odvodů, plateb a smluv, aby vše fungovalo, jak má. Jsme právní subjekt se všemi povinnostmi. Rád bych, aby byli učitelé i žáci spokojeni a všichni jsme byli navzájem kamarádi. Celkem se to daří, i když to může být někdy složité.

Lenka Fojtíková

Jan Polehňa: Víno vzniká v hlavě vinaře

Za pár dnů bude Janu Polehňovi z Blatnice teprve třiaadvacet let. Už od konce základní školy ale naprosto přesně ví, že chce být vinařem. Vinaří tatínek František a révu pěstoval také dědeček.

„Ve vinohradě jsem svým způsobem vyrůstal, bavilo mě to. Někdy mně vadilo, že dopoledne se šlo v létě do vinohradu a teprve potom jsem mohl jít na koupaliště. Vinohrady jsem měl ale rád už tehdy,“ prozrazuje mladý muž, kterého by si člověk spíš dovedl představit, jak si užívá noční život než při práci ve vinohradě.

Spolu s maminkou a tatínkem dnes v rodinné firmě obhospodařují necelé dva hektary vinic. Mají je v Kamenicích, Nových horách, Plachtách i Roháči. „Z každé lokality je jiné víno. Ryzlink z Kamenice není nikdy takový, jako ten z Nových hor,“ připomíná student Zahradnické fakulty Mendelovy univerzity v Brně.

Oproti většině svých kolegů ze školy má výhodu, že si může vše osahat doma přímo při práci. Studium je šestileté a jeden rok je věnován praxi. „Já si ji dělám právě v našem vinařství,“ říká Jan. Práci mají s tatínkem rozdělenou. Syn má na starosti číření, filtraci a lahvová vína.

„S tatškou se vzájemně doplňujeme. Nepouštíme se do žádných extrémních proudů. Využíváme staré i nové technologie. Rozhodně do vína nerveme enzymy a dokrášlovací prostředky.

Jan Polehňa má důvod k úsměvu, protože ho práce ve vinohradě baví.

Foto: Filip Fojtík

Je dobré najít optimální spojení tradice a moderních znalostí. Máme například dokonalejší filtraci, používáme čisté kvasinky, což se dříve nedělalo. My si s tatškou vycházíme vstříc. On už patří mezi mladší vlnu vinařů,“ míní Jan.

Vzápětí upozorňuje, že na Moravě jsou čtyři oblasti (slovácká, velkopavlovická, znojenská a mikulovská) a z každé jsou úplně jiná vína. „Jsou mezi nimi obrovské rozdíly. Určitě nemů-

žeme světu konkurovat množstvím, ale kvalitou ano. To je důležité. Konkurenceschopní určitě jsme. Kdybych si myslel, že se s tím nedá uživit, tak bych to nedělal,“ upozorňuje mladý vinař.

Jeho profesním snem je, aby se s rodinou vinařením dobře uživil. Proto chce do budoucna také rozšiřovat vinice. To už ale nebude tak snadné. Nové se mohou vysazovat jen na povolení a lepší lokality jsou už mezi vinaři rozebrány. S odbytém problémy nemá.

„Většina zákazníků si jezdí pro víno přímo k nám domů. Ve vinotékách proto na naši produkci nenarazíte. Neděláme takové objemy. Pokud bychom ale rozšiřovali, tak by to už bylo nutné. Jezdí za námi zákazníci z Liberce, Prahy i ze Slovenska. Výhodou je, že máme sklep přímo za domem, takže když u nás někdo zazvoní, není problém mu víno prodat. Rozhodně se ale nezaměřujeme na zájezdy. Tímto směrem nejedeme. Ze sklepa

jsme udělali klimatizovaný sklad vína a máme posezení jen pro šestnáct lidí,“ prozrazuje vinař.

Při loučení znovu připomíná, že stále platí staré rčení, že se víno dělá hlavně ve vinohradě. „Já bych šel ještě dál. Podle mne vzniká víno nejdříve v hlavě každého vinaře. Ten se musí předem rozhodnout, jestli se zaměří na kvalitu či na kvantitu. Podle toho také vinohrad vysazuje a dělá jeho vedení. Při nízkém zatížení keřů počítám s tím, že je vinohrad nasazený na nižší úrodu, kdy bude automaticky vyšší kvalita. Zjistili jsme ale, že není dobré, aby se starý vinohrad úplně předělával. To je pro vinohrad šok. Vinice je vděčná plodina. To není jako meruňky, které rodí jen někdy. Také je ale pravda, že je příroda nevyzpytatelná. Já mám jediný cíl. Posouvat se ke kvalitě,“ uzavírá naše setkání mladý vinař. O jeho rodinné firmě se mohou zájemci další informace dozvědět zde: www.vinopolehna.cz.

Lenka Fojtíková

Ocenění UNESCO zavazuje k odpovědnosti

Tak jsme se dočkali. Od 27. listopadu 2011 je slovácká Jízda králů zapsána na Reprezentativním seznamu nemateriálního kulturního dědictví lidstva UNESCO. Čtyři slovácké obce, totiž Hluk, Kunovice, Vlčnov a Skoronice se budou muset vyrovnat s některými novými problémy, které lze v této souvislosti očekávat.

Zařazení Jízdy králů na tento prestižní seznam je skvělým oceněním pro všechny její jezdce i organizátory. A je také upozorněním pro ostatní, že za unikáty nemusí jezdit na druhý konec světa. Ony se totiž výjimečné a pro život podstatné věci dějí obvykle doma. A není to jenom Jízda králů, ale také ostatní jevy naší tradiční kultury, včetně vztahu ke krajině.

Euforii oslav tak trochu naruším otázkou po smyslu tohoto zápisu. Proč se Jízda králů ocitla na takovém seznamu, respektive co z toho vyplývá? Zvykli jsme si péči o naše tradice zdůvodňovat jejich významem pro rozvoj turistického ruchu. Ano, člověka jistě potěší, když se

může pochlubit výjimečností své kultury a navíc cestovní ruch skutečně přináší finanční zisk. Je ale důležité si neustále připomínat, že tradice patří především nám, jejím nositelům a návštěvník je v tomto ohledu vždy až na druhém místě. Myslím, že alespoň u nás v Hluku to zatím platí. Dokladem může být právě letošní jízda. Ani vytrvalý déšť nevzal klukům chuť si ji pořádně užít a nevdalo, že v ulicích nepostávaly zástupy turistů, jak bývá obvyklé. Jezdili především pro

sebe a mohli naplno prožít ten ojedinělý pocit hrdosti, který je výsostným privilegiem hluckých mužů. Spojuje je nejenom v rámci družiny, ale také napříč generacemi

Dále se památky UNESCO dostávají do učebnic a jiných výukových materiálů na všech stupních školství. Velkou roli hrají při propagaci regionů, krajů a států.

objeví snahy o ochranu před nevhodnou komercializací. Jistě se vyskytnou diskuze o tom, kolik návštěvníků Jízda králů snese, aniž by se změnila v pouhou atrakci nebo

Jízda králů v Hluku v roce 2011.

Foto: Filip Fojtík

a dává vzniknout unikátnímu místnímu společenství jezdců.

Zápis do některé z kategorií UNESCO s sebou nepřináší žádné přímé finanční ohodnocení. Je to hlavně prestižní značka, která dokládá výjimečnost místa nebo zvyku. Může to však být důležitý prvek při rozhodování o poskytnutí finančních dotací z různých grantových programů. Také se u těchto jevů dbá na jejich dokumentaci a pověřené instituce je průběžně monitorují a posuzují.

Budeme si muset zvyknout na to, že se o Jízdu králů začne aktivně zajímat mnohem více institucí než doposud. Skutečný problém však bude podle mého soudu turistický průmysl. Tato mašinérie už dokázala nejedno krásné místo či památku zredukovat na produkční jednotku. Již nyní jsou jednotlivé jízdy králů součástí folklorních akcí s velkou návštěvností. Na jedné straně lze očekávat tlak na komerční využití (poplatky, suvenýry, doprovodné služby) a na druhé straně se jistě

co lze ještě považovat za vhodné komerčního využití a co ne. Rád bych se v tomto ohledu mýlil, ale to ukáže čas. Jedno je však jasné, totiž že největší odpovědnost za budoucí podobu Jízdy králů ponesou obyvatelé Hluku, Kunovic, Vlčnova a Skoronice. Bude záležet jen na nich, zda se Jízdě králů podaří očekávatelný turistický tlak přestát bez vážných následků a zda naopak pomůže lidem na Slovácku udržet si vztah k vlastní kultuře a domovu.

Vladimír Šácha

Kateřinské hody byly v režii mladých

Kateřinské hody v Boršicích u Blatnice letos patřily především čtyřem párům mladých lidí, kteří se narodili v roce 1993.

„My tady stárky nemáme. My jsme stárce všichni,“ řekli s úsměvem na tváři krojovaní. Poté prozradili, že vše vypuklo už ve středu předhodovým zpíváním. Ve čtvrtek se stejně jako v jiných obcích Slovácka tzv. „zapalovaly“ hody. Páteční večer patřil zábavě pro mladé a v sobotu pak klasické hodové muzice s krojovanými. Milým překvapením bylo, že se stárce na sólový tanec připravili sami. Při nácviu se scházeli necelé dva měsíce. „Zatančili jsme boršické, polku a pak také sólo s rodiči,“ prozradila děvčata.

Správce boršické farnosti P. Norbert Nawrat v neděli na začátku bohoslužby upozornil, že každý kostel slaví stejně jako lidé své narozeniny a jmeniny. Narozeniny jsou den, kdy byl chrám vysvěcen a jmeniny zase slaví při příležitosti svátku světce, jemuž byl zasvěcen. Hlavním kazatelem byl ale při nedělní hodové mši svatě biskupský delegát pro katechezi P. Jiří Kopřiva z Olomouce.

V promluvě nejdříve připomněl život a mučednickou smrt Kateřiny Alexandrijské, protože této světici je boršický kostel zasvěcen. Dále vzpomněl nedělní slavnost Krista Krále. „Naše víra by měla být opravdová. Neměla by být postavená jen na tom, že se jde v neděli do kostela. Jednou se nás Bůh bude na věčnosti ptát na jedině: „Kolik jsi měl lásky k Bohu, bližnímu a k sobě? Boha totiž objevíme tam, kde prokazuje člověk druhému dobro. Budme proto dobří! Usilujme o to! Ne aby to o nás lidé říkali, ale abychom se skrze konání dobra přibližovali k Ježíši. On potom bude skrze nás konat dobro. Pak se bude obracet celá vesnice, celé Boršice. Nebojme se otevřít srdce ne k povinnosti, že musíme chodit do kostela, ale skrze svobodu k lásce a učme se mít rádi. Dnešní společnost to potřebuje. A rozhodně to není úkol jen pro ženské,“ zakončil promluvu P. Jiří Kopřiva. Po nedělní mši svaté všichni krojovaní v průvodu zamířili do hospody, kde letošní hodování zakončili.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Klebetnice a Ženičky slavily na jedničku

Klebetnice z Hluku si vybraly k oslavám svého nekulatého výročí datum a hodinu plnou jedniček. V pátek 11. 11. 2011 začaly slavit ve 20.11 hod. 11. výročí své existence. Spolu s nimi oslavila desáté výročí také cimbálová muzika Ženičky. A aby těch jedniček nebylo málo, tak se po skončení programu všichni hosté shodli, že si ženy za svůj výkon zasloužily jedničku.

Jejich vystoupení sledoval zcela zaplněný sál tvrze. Plné hlediště bylo jasným důkazem, že oslavenkyně mají spoustu příznivců. Účinkující své fanoušky rozhodně neklamaly. Začaly polehoučkou folklorem a potom přišlo i na překvapení, které nikdo nečekal.

Spokojení diváci odměnili nádherné vystoupení bouřlivým potles-

kem. „Samozřejmě že mám obrovskou radost. Čím si vysvětluji ten úspěch? Nás to prostě baví. Jde nám to ze srdce, a lidi to cítí,“ řekla vedoucí Klebetnic Kateřina Říhová.

Právě z její iniciativy před jedenácti lety pěvecký sbor vznikl. „Zpočátku nás bylo šest až sedm. Dnes je nás jedenáct až dvanáct. Některé ženy jsou na mateřské, mají miminka, a tak se tak nějak střídáme. Vždy vystupuje, kdo může,“ prozradila další členka Klebetnic Michela Hrdinová. Zpěvačky se v současné době k nácviku schází v budově staré školy každé pondělí večer. „Ženičky teď asi omezí činnost, protože tři muzikantky mají miminko a další je na cestě,“ řekla Míša.

Lenka Fojtíková

Ženičky a Klebetnice začaly svůj program společně polehoučkou folklorem.

Foto: Lenka Fojtíková

Vystoupení sledoval zcela zaplněný sál tvrze.

Foto: Lenka Fojtíková

Při oslavách jedenácti let existence nakonec došlo i na sport...

Foto: Štěpán Mitáček

A erotiku.

Foto: Štěpán Mitáček

S myšlenkou založit Klebetnice přišla před jedenácti lety Kateřina Říhová (na snímku).

Foto: Lenka Fojtíková

Nemohly chybět gratulace, které si určitě všechny účinkující zasloužily.

Foto: Štěpán Mitáček

Biskup mluvil o syndromu vyhoření

Ve farním kostele sv. Jakuba v Ostrožské Lhotě se počátkem listopadu sešlo šestnáct kněží v čele s olomouckým biskupem Mons. Josefem Hrdličkou, aby spolu s ostatními věřícími vzpomněli úmrtí P. Antonína Šuránka. Tento rodák z Ostrožské Lhoty totiž zemřel 3. listopadu 1982.

„Teď se v církvi často mluví o syndromu vyhoření. Dělají se na toto téma přednášky, semináře, psychologické rozbor. Proč tak často vidíme třeba kněze, vzdělané teology, hořící jedince, kteří najednou zhasnou, ocitnou se v krizi, na mělčině, končí, vyhoří, opustí své povolání?“ ptal se v úvodu své promluvy biskup.

Podle jeho mínění je samozřejmě důležité zkoumat, co vede k těmto koncům. Stanovit diagnózu, ale ještě neznamená najít lék k překonání nemoci. „P. Šuránek byl ztělesněním jiného, opačného syndromu. Ne vyhoření, ale stálého zapalování, planutí, živění plamene lásky a služby. Ten, kdo hoří a plane Bohem, ten nevyhoří a nevydoutná. Shoří a vyhasne jen to, kde je plamen z člověka. Může být křesťan i kněz či kdokoliv z nás, kdo do povolání vnáší plamen

U oltáře se v Ostrožské Lhotě sešlo šestnáct kněží v čele s olomouckým biskupem Josefem Hrdličkou.

sebe samého. Své sebejistoty, svých schopností, touhu vyniknout, něco dokázat, předvést se, upozornit na sebe...“ připomněl biskup Hrdlička.

Vzápětí upozornil, že jde o ambice, které jsou samy o sobě ne-

bezpečné. Tento lidský plamen zákonitě dohoří, a dříve nebo později vyhasne. Jen hořet Bohem znamená hřát a svítit bez konce, stále a navěky. „Tento Boží plamen máme v sobě neustále živit modlitbou, rozjímáním Božího slova, adorací a především svátostí eucharistie a svátostí smíření. Podívejme se na velké světce. I po staletích jejich plamen stále hoří. Otec Antonín také svítil takovým silným plamenem... I on prošel různými boji a zápasy, kterými se ale probojoval, protřpěl a promiloval k ještě větší lásce...“ řekl mimo jiné olomoucký biskup Mons. Josef Hrdlička

Po mši svaté následovala adorace a následně se všichni pře-

sunuli na nedaleký hřbitov, kde setkání uzavřela modlitba u kněžského hrobu, kam bylo před devětadvaceti lety uloženo tělo P. Šuránka. Do Ostrožské Lhoty přijel i čtyřiaosmdesátiletý P. Alois Kotek, který se s otcem Šuránkem osobně znal. Po jeho smrti pak sepsal z Šuránkovi pozůstalosti spoustu knih, vzpomínek a brožur. „Vždy jsem se snažil o co největší autentičnost, abych nijak nezkrátil myšlenky otce Šuránka,“ řekl staříčkový kněz, který byl v padesátých letech zavřen v kriminále. Letos je tomu přesně šedesát let, co ho komunisté poslali na pět let za mříže. P. Kotek ještě stále slouží ve Vrcho-
slavicích na Hané.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Vzpomínku na úmrtí P. Šuránka věřící zakončili u jeho hrobu.

Chřibsko-karpatské kolo Brány

Koncem října se v Blatnici uskutečnilo Chřibsko-karpatské kolo Brány. O postupu muzikantů a zpěváků do dalšího kola rozhodovala sedmičlenná odborná porota. V kategorii do patnácti let si v jednotlivcích nejlépe vedl talentovaný kytarista Štěpán Urban z Uherského Hradiště a ve skupinách potom dívčí vokální uskupení Fčeličky ze Strážnice, které doprovázel hrou na kytaru učitel Zdeněk Musil. V kategorii od 15 do 18 let si pak v jednotlivcích nejlépe vedla kytaristka Lenka Motyčková z Nivnice a ve skupinách Dárečci z Velkých Bílovic. Porota pak rozhodla nominovat na divokou kartu k postupu do celostátního kola Zuzanu Sakařovou z Borovic.

(leř) Společný snímek všech účastníků. Foto: archiv soutěže

Fotoohlédnutí za blatnickým hodováním

Lucie Žajdlíková, Filip Rumišek, Kristýna Žajdlíková a David Hruška byli letošními stárky blatnických hodů. Ty se zde slaví při příležitosti církevního svátku Krista Krále.

„V tomto termínu jsou hody tam, kde se neví, kdy byl kostel vysvěcený,“ uvedl správce blatnické farnosti P. Zdeněk Stodůlka. Hodování v Blatnici začalo v pátečním odpoledni stavěním máje. Večer se pak uskutečnila zábava pro mladé.

V sobotním ránu starosta Vladimír Hanák předal u obecního úřadu stárkům právo. Kluci pak za vyhrávání harmonikáře Vojtěcha Rado-

cha z Ostrožské Lhoty obcházeli vesnici a zvali na večerní hodovou zábavu. V neděli se uskutečnila hodová mše svatá.

„Za nás bývaly hody jiné. V čem? Hlavně v tom, že na sobotní zábavu byly v kulturním domě dokola sálu čtyři řady plné tetiček. O hody byl prostě ze strany obyvatel mnohem větší zájem. Navíc se hodovalo od soboty do soboty. Každý den jsme chodili na muziku,“ zavzpomínala jednašedesátiletá Ludmila Petráturová, která byla stárkou v roce 1967. Stárkování mají v rodině. Stárkem byl i její manžel Josef, sestra a dcera Vladka dokonce dvakrát.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Výstava připomněla lidového malíře Jana Těthalu

Tvorbu lidového malíře Jana Těthalu připomněla výstava v obřadní místnosti Obecního úřadu v Blatnici. Dvacátého prosince tomu bylo třicet let, co zemřel. Na výstavě byly k vidění desítky olejomalb, které zapůjčili obyvatelé Blatnice.

Velkou část obrazů dal k dispozici autorův syn Stanislav Těthal. „Tatínek se narodil v Blatnici v roce 1908. Už ve škole se u něj projevil talent ke kreslení. Později se vyučil malířem pokojů, dekorativním malířem a malířem písma. Šest let pracoval v Praze u mistra Blažíčka, jehož bratr byl

akademický malíř. Dalším tatínkovým působištěm byla Olomouc, kde působil dvanáct let u mistra Hrubého,“ připomněl něco z životopisu umělce jeho syn Stanislav.

Vedle práce malíře pokojů si Jan Těthal ve volných chvílích pro radost sebe i druhých maloval obrazy. V blatnických domácnostech jich je stále spousta. Mnohé ale také ve své době putovaly k rodákům do Ameriky. Autor na nich často zachycoval nejrůznější krajinky, budy, Blatnici, krojované a poutě u svatého Antonínka.

„Pana Těthalu jsem znal osobně. Díky jeho tvorbě jsem se už v útlém dětství mohl seznámit s prvními obrazy. Autora lze označit jako nedělního malíře. Byl to velmi milý a hodný člověk,“ uvedl při vernisáži velký milovník a dnes i znalec umění Vojtěch Petráturov z Veselí nad Moravou.

„Podobnými výstavami chceme upozorňovat na umělce, kteří žili či stále žijí mezi námi,“ uvedl předseda kulturní komise Antonín Hanák. Záměr se pořadatelům podařil, protože při vernisáži byly výstavní prostory zcela zaplněné návštěvníky. Zážitek hodové neděle umocnilo vystoupení zpěváků z folklorního souboru Vavřínek a cimbálová muzika Blatnická Studánečka (na snímku), která zahrála mimo jiné i verbuňky.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Vloni v Ostrožské Lhotě vystavovali sochy, letos zaostřili na historické knihy a svícny

Zajímavou výstavu připravila pastorační rada farnosti v Ostrožské Lhotě. Po dva víkendy bylo v Pastoračním domě P. Šuránka k vidění téměř dvě stě historických knih a také svícny.

„Nejstarší kniha pochází z roku 1703 a je z naší fary. Nejcennější je pak zřejmě Božanův kancionál z roku 1715, který máme zapůjčený z Uherského Hradiště. Cenné jsou pro nás ale všechny exponáty, které nám byli lidé ochotni zapůjčit,“ připomněla členka pastorační rady Františka Malušová. Právě z její iniciativy se vloni v pastoračním domě uskutečnila první výstava. Tehdy se organizátorům sešlo okolo sto padesáti soch. Nejstarší byla svatá Barbora z roku 1808.

„Někteří jejich majitelé se nám pak svěřili, že je měli různě schované a svým způsobem na ně padal někde v zapomnění prach. Po výstavě si uvědomili jejich hodno-

tu a dnes mají v jejich domovech čestné místo. To nás těší, protože cílem těchto výstav je právě připomínat si dědictví předků,“ upozornila Františka Malušová.

Celou sadu historických knih zapůjčila Jaroslava Hájková. Tři Zlaté bible pocházející z roku 1894 zase přinesla Ludmila Budařová. „Manžel Stanislav je koupil v brněnském antikvariátu ještě za komunistů někdy v osmdesátých letech. Miloval totiž staré knihy. Nahodile tak jednou v antikvariátu narazil na tyto knihy, což byl v té době zázrak. Jsou ilustrované nejslavnějšími mistry všech uměleckých dob. Myslím, že dnes mají obrovskou cenu. Čteme z nich vždy jen před večerí o Štědrém

Tři Zlaté bible pocházející z roku 1894 na výstavu zapůjčila Ludmila Budařová (na snímku).

dnu,“ prozradila Ludmila Budařová.

Mezi vystavenými exponáty převažovaly modlitební knížky. Některé byly v kožené vazbě s kostěnými i mosaznými ozdobami. Kdo měl zájem, mohl si historickými knihami i zalistovat a něco přečíst. K tomu mu posloužily bílé rukavice. Velkou vzácností byly určité samizdatové zápisky P. Antonína Šuránka z Želivu. Některé z vystavených knih zase pocházely z pozůstalosti dalšího rodáka z Ostrožské Lhoty P. Miroslava Bachana.

Kromě zhlédnutí výstavy si mohli návštěvníci nakoupit také nové

Návštěvníci si mohli vzácné kousky i prolístovat, ale museli použít rukavice, aby nic nepoškodili.

knihy. „S touto nabídkou přichází farnost vždy koncem roku. Letos se mně zdál oproti minulým roků zájem menší,“ uvedla Františka Malušová. Na závěr prozradila, že na příští rok v Ostrožské Lhotě plánují výstavu Biblí. K vidění by měly být staré, ale i ty, ze kterých si lidé čtou dnes.

Text a foto: Lenka Fojtíková

S nápadem pořádat různé výstavy přišla vloni Františka Malušová (na snímku).

Zřejmě nejmenší návštěvníci výstavy byla zřejmě teprve devatenáctiměsíční Liduška Hanáková.

V Ostrožské Lhotě bylo na výstavě k vidění téměř dvě stě historických knih a svícny.

V Ostrožské Nové Vsi byly premiérově k vidění šaty ke cti svatého Václava

Skvělou zábavu i zamyšlení nabídl ve dvou vystoupeních více než šesti stovkám návštěvníků pořad *Návraty k hodnotám*. Obyvatelům a hostům Ostrožské Nové Vsi ho připravila módní návrhářka Marie Zelená. V sále sportovní haly vystoupili kromě modelek v krásných šatech také houslový virtuos Jaroslav Svěčený a kytarista Miloslav Klaus.

Vedle večerních, společenských a svatebních šatů z dílny Marie Zelené modelky představily reprezentační šaty pro hlavní město Prahu, reprezentační šaty pro Uherské Hradiště a reprezentační šaty pro Ostrožskou Novou Ves. Bouřlivým aplausem návštěvníci odměnili také

rodiny," upozornila módní návrhářka Marie Zelená. „V Ostrožské Nové Vsi jsem poprvé v životě a musím říct, že jsem doopravdy netušil, že zde bude tak výborná akustika. Mile mne překvapilo velmi pozorné, citlivé a příjemné publikum. Bylo to naprosto úžasné," podělil se

šaty v národních barvách, šaty k oslavě katedrály svatého Víta, kolekci šatů Vltava a Vyšehrad. Na závěr se na molu objevila česká miss 2008 Eliška Bučková v nejnovějších šatech Marie Zelené, jimiž oslavila svatého Václava. Modelku při předvádění doprovázel Svatováclavský chorál.

„Tyto šaty tady byly předvedeny premiérově. Stejně jako kompletní projekt *Návraty k hodnotám*, v němž jsem kladla důraz na důležitost

o dojmy houslový virtuos Jaroslav Svěčený. Na Slovácko přijel po návratu z Luxemburska. Hudbu vybíral tak, aby oslovili s kytaristou Klausem co nejširší publikum. Zazněly proto jak náročnější, tak i známé skladby.

Šaty návštěvníkům předvádělo dvanáct modelek. Vedle hvězdné přítomnosti české miss Elišky Bučkové dostaly příležitost i dívky z dětských domovů v Uherském Hradišti. Pro mnohé z diváků

to byl jeden z nejsilnějších okamžiků přehlídky. Nápad Marie Zelené se velmi líbí i Elišce Bučkové. „Je to jedna z mála smysluplných věcí. Takových akcí skutečně moc

není. Všichni se schovávají za různé charity a benefice, ale máloco má smysl. Projekt *Návraty k hodnotám* smysl má,” řekla česká miss 2008.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Radnice se změnila v zámek hrůzy

Husí kůži a strach v očích bylo možné vidět u návštěvníků zámku v Uherském Ostrohu, kteří se nesměle vydali na šestý ročník Zámeckého bloudění. O pořádnou dávku hrůzy byl velký zájem. Na procházku po temném zámku se vydali jednotlivci i celé rodiny.

Směsici výkřiků bolesti týraných, vyděšených návštěvníků a škodolibých trýznitelů nemohl přeslechnout nikdo, kdo se byt jen přiblížil k ostrožskému zámku v sobotním podvečeru. Desítky hrůzných postav byly přichystány tak, aby si své oběti co nejvíce vychutnaly. Hned po vstupu do předsálí se na návštěvníky vrhla skupina neandrtalců, která byla zjevně vyrušena z hodování, což dokládaly ohlodané končetiny jejich obětí. O kus dál bylo možné spatřit proces mumifikace královny Kleopatry a oběšence, na němž

byla škrncena Anna Boleynová, zatímco Marie Antoinetta již měla schůzku s gilotinou zřejmě za sebou.

Největší hrůzu ovšem přineslo až další pokračování strašidelné cesty, když v jedné z místností zámku probíhala pitva mimozemšťana. Stačilo, aby mlčenlivý personál šel návštěvníkům ukázat část mimozemšťanových vnitřností a ti urychleně mířili k další místnosti, v níž dozorce dohlížel na uvězněné děti v koncentračním táboře. Ticho bylo opět o kus dál, kde ležely vyplavené oběti zkázy Titaniku.

Na to, že se v zámku právě nekoná zasedání městského zastupitelstva, byli návštěvníci patřičně upozorněni již při kupování vstupenek.

Možnost potěšit rodiče netradiční podobou si nenechala ujít řada dětí.

si pochutnávala chlupatá bestie. To už však k uším návštěvníků dolehl útrpný křik týraných, kteří si „užívali“ palečnice a jiných mučících nástrojů. Když se bloudícím podařilo najít cestu do zámecké věže, odkud vedla cesta dál, narazili na Dráčku a tanečnice smrti. Nebylo proto divu, že se každý snažil chůzi po schodech co nejvíce urychlit, návštěvníci si však nevydechli moc ani poté. Navenek mrtvého rytíře opouštěl duch, což se neobešlo bez dalších výkřiků. Ten byl konečně slyšet i o kousek dál, kde

Krok ovšem vzápětí zrychlil všem Jack Rozparovač, jenž právě vraždil jednu ze svých obětí, které nepomohlo ani to, že se snažila najít pomocnou ruku či nohu u návštěvníků. Atmosféru dokreslila i exekuce na nádvoří, při níž se chystala na upálení zadržovaná čarodějnice.

Trochu strašidelné atmosféry si poté mohli návštěvníci odnést i domů. V zasedacím sále zámku totiž bylo možné získat strašidelné líčení, vytvořit si pavučiny či jiné artefakty, které se nesly v duchu večera.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Z mučírny se ozýval řev týraných, kde vězňové hojně využívali karabáč a palečnice.

Nachystaná hranice uprostřed nádvoří a na ní připoutaná láteřící osoba dávala všem najevo, že se jedná o obřad pálení čarodějnic.

Ochotníci oslavili sté výročí operetkou

Letos je tomu už sto let, co blatniční ochotníci vykročili na prkna, co znamenají svět. Za dlouhé století své příznivce potěšili desítkami nejkrásnějších her. Kulaté jubileum v prosinci oslavili výběrem nejkrásnějších melodií z operetky Rudolfa Píškáčka *Děvče z předměstí*. Naposledy byla v Blatnici odehrána před dvaapadesáti lety. Tehdy si v operetce zahrála a zazpívala současná režisérka blatnického divadla Anna Křiváková a Marie Nováková. Obě kamarádky se na scéně objevily i první

prosincovou neděli, kdy se uskutečnila premiéra. „Tentokrát jsme z operetky vybrali jen ty nejhezčí melodie,“ upozornila režisérka, která poprvé spolu s ochotníky vystoupila coby školačka. V sedmnácti letech pak na ni čekala už hlavní role.

Jistě není bez zajímavosti, že spolu s Annou Křivákovou při obnovené premiéře vystoupila také její dcera Svatava a dvaadvacetiletá vnučka Svatava. „Pro mne je to svým způsobem splnění snu. Pět let jsem totiž jezdila do Brna

Anna Křiváková (vpravo) si v operetce *Rudolfa Píškáčka Děvče z předměstí* zahrála před dvaapadesáti lety. Nyní její tehdejší roli ztvárnila dcera Svatava (vlevo) a jednu z švadlenek si pak zahrála vnučka Svatava. Za herečkami jsou vidět historické snímky mapující činnost souboru.

Společný snímek všech herců, kteří v operetce účinkovali.

k paní profesorce Havířové na operní zpěv. Nakonec jsem ale otěhotněla, a tak jsem na jakoukoliv kariéru mohla zapomenout,“ prozradila Svatava Vozárová.

„Já se musím přiznat, že se mně do toho nejdříve vůbec nechtělo. Nakonec jsem se nechala babičkou a mamkou přemluvit. Při nácviu mne to ale úplně vtáhlo a dnes už vím, že bych chtěla hrát dál,“ pro-

zradila Svatava Hodonská. Dále v operetce vystoupili učitel Miroslav Břeň, Petra Živnéřová a bratři Petr a Jarek Žajdlíkovi. O týden později pak ochotníci odehráli reprízu. Před každým představením si mohli návštěvníci na malé výstavce prostřednictvím snímků zavzpomínat na historii ochotnického divadla v Blatnici.

Text a foto: Lenka Fojtková

Blic obnovil úspěšnou pohádku

Ke svému nejoblíbenějšímu představení se navrátilo poslední listopadovou nedělí novoveské divadlo Blic. Ve svém divadle představilo obnovenou premiéru hry *O třech motýlcích*, kterou už

vidělo více než dva tisíce diváků Zlínského i Jihomoravského kraje. „Tato pohádka je součástí našeho repertoáru od roku 2008, takže od premiéry uplynuly už tři roky. Od té doby má představení za se-

bou sedmnáct repríz a hráli jsme jej nejen na různých místech okresu Uherské Hradiště, ale také na Valašsku či sousedním hodonínském okrese,“ informovala režisérka Andrea Helmichová.

Děj pohádky zavedl děti mezi tři motýlky, kteří se nejprve potulovali po louce a hledali kamarády. Když se potkali, hráli si navzájem, zpívali a do děje zapojili i děti. „Propojení s dětmi je velmi důležité. Pohádka je napsána tak, aby děti nebyly pouze pasivními diváky, ale aktivními spolupracovníky, kteří ve druhé části představení pomáhaly motýlkům najít úkryt v kytíčkách, když se zatáhla obloha,“ vysvětlila Helmichová. Zajímavostí je, že toto představení nepotřebuje téměř žádné kulisy a dokonce se tak dá zahrát i v přírodě. „Několikrát jsme si

to vyzkoušeli, například na přehradě v Radějově a bylo to moc příjemné. Motýlci na louku jednoduše patří,“ doplnila postřeh autorka úspěšné hry.

V obnovené premiéře se představilo celkem sedm ochotníků, z nichž čtyři hráli ve zmíněné pohádce premiérově. „Nový byl kytarista Martin Brož, v roli Tulipánu se představil Karel Motlík, Lilii hrála Dominika Hrazdilková a Žlutáška Veronika Hrabalová,“ představila nové tváře režisérka. Ochotníci se na představení připravovali od počátku září. O to víc je jistě potěšilo, že nezůstalo jen u jednoho obnoveného představení, ale že hned příští týden zahráli tuto pohádku ve Starém Městě a zájem o představení je i z Uherského Ostrohu.

Hynek Zdeněk

Pohádku *O třech motýlcích* už viděly více než dva tisíce diváků.

Foto: Archiv souboru

Stroje zaplnily zámek

Neobvyklou výstavu mohli navštívit lidé v Uherském Ostrohu. V tamním zámku se totiž uskutečnila jednodenní výstava šicích strojů, která byla doplněna o ukázkou patchworku a quiltingu.

Moderní metody, jak vyšívát nejrůznější loga, obrazy, ale i kroje, měli možnost vidět ti, kteří zavítali poslední říjnovou sobotu do zasedací síně ostrožského zámku. „Máme tady stroje od těch nejobyčejnějších až po automaty, které po naprogramování dokážou vytvořit prakticky jakýkoliv motiv,“ informoval organizátor výstavy Milan Frolka. Na ukázkou předvedl vyšitý obraz na motiv města Uherského Ostrohu či logo Veteran klubu.

Jeden ze strojů pracoval na lidové výšivce, která se může klidně uplatnit jako součást tradičního kroje. „Automat výšivku zvládne za několik hodin a je možné do něj naprogramovat i nějaké záměrné chyby, aby byl výsledek co nejvíce podobný ruční práci,“ doplnil Frolka.

Návštěvníci mohli vidět i ukázkou patchworku a quiltingu, tedy metody, které se čím dál častěji využívají při vytváření ozdobných triček. Jistě nebylo bez zajímavosti, že všechny stroje byly nejen plně funkční, ale zájemkyně si mohly vyzkoušet, jak se na nich pracuje.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Cyklostezku využívají desetitisíce lidí

Letní akce, při níž byla osvětlena cyklostezka mezi Uherským Ostrohem a Veselím nad Moravou, udělala zřejmě radost nejen tisícům obyvatel obou měst, ale také i turistům. Podle výsledků sčítačů totiž vyšlo najevo, že za pouhé tři měsíce tuto stezku využilo více než devadesát tisíc uživatelů!

„Je to až neuvěřitelné číslo, ale od prvního června do posledního srpna zaznamenaly sčítače na cyklostezce mezi Uherským Ostrohem a Veselím nad Moravou přesně 93 484 uživatelů. V drtivé většině případů se jednalo o cyklisty, dále zde byli inlinisté, tedy lidé na kolečkových bruslích a samozřejmě také chodci,“ sdělil výsledek letního výzkumu ředitel Baťova kanálu Vojtěch Bártek, který nechal celý výzkum zpracovat.

Snímač, který byl nenápadně umístěn na jednom ze sloupů, evidoval každého jednotlivce díky laserovému paprsku podobnému tomu, jaký využívají organizátoři atletických závodů. Údaj je to tedy naprosto přesný a pro všechny účastníky naprosto bezpečný.

Z výsledků vyšlo najevo, že stezku využívají nejen lidé při cestě do zaměstnání, na úřady či na nákupy, ale hodně také k rekreaci. „Průměrně bylo na stezce každodenně 1 016 uživatelů, přičemž nejvyšší údaj jsme zaznamenali 6. července, kdy se počítadlo zastavilo na čísle 2 255, a to byl státní svátek, takže se jednalo v drtivé míře o cykloturistiku, a ne dojíždku do zaměstnání,“ doplnil Bártek.

Nejvyšší počet lidí byl na cyklostezce již zmíněného 6. července mezi 14. a 15. hodinou, kdy počítadlo zaregistrovalo 268 uživatelů. Kolem sčítače tak někdo prošel nebo projel každých 13 sekund! Největší provoz byl přirozeně přes den. Čilý provoz byl ovšem na stezce i ve večerních hodinách.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Starosta hasičů obdržel nejvyšší vyznamenání

Starostovi Sboru dobrovolných hasičů v Ostrožské Nové Vsi panu Františku Botkovi se dostalo velké pocty. Na přibyslavském zámku mu bylo 4. listopadu 2011 uděleno nejvyšší hasičské vyznamenání titul zasloužilý hasič. Zařadil se tak mezi významné osobnosti, které hasičské práci obětovaly celý život. Z novoveského sboru se podobné pocty dostalo pouze bratrům Josefu a Ludvíku Smištíkovi.

František Botek se narodil 16. prosince 1945 v Ostrožské Nové Vsi. Vyučil se kovářem a poté až do důchodu pracoval v JZD Ostrožská Nová Ves. Svou hasičskou práci začal již jako žák v roce 1960. V hasičském sboru v Ostrožské Nové Vsi pracoval v letech 1970 až 1975 ve funkci velitele. V roce 1977 absolvoval velitelský kurz a od roku 1980 do

roku 1990 působil jako velitel ostrožského okrsku. Pro své vynikající schopnosti byl v roce 1986 zvolen předsedou sboru. V letech 1991 až 1995 byl členem výkonného výboru okresu Uherské Hradiště. Od roku 1995 zastává také funkci starosty ostrožského okrsku.

František Botek je člověkem, který dělá vše naplno, nedokáže nechat práci nedodělanou. Celý život se snaží jít příkladem nejen svým dětem Janě a Miroslavovi, ale také mladým hasičům, které sbor vychovává. V posledních letech mu dělají radost jeho tři vnuci a jeden pravnouček. Kromě své rodiny a hasičské práce miluje také víno a zpěv. Jako výborný zpěvák se

stal zakládajícím členem folklorního sboru Krasavci. Výbor sboru dobrovolných hasičů si pana Františka Botka váží a přeje mu v životě jen samé radosti.

Růžena Hlůšková

Po převzetí čestného vyznamenání se František Botek podepsal do pamětní knihy.

Prakista přivezl z Belgie zlato

Jeden z domků řadové zástavby na hranici Hrubé Vrbky a Kuželova ukrývá bezmála šedesát pohárů. Všechny je na nejruznějších závodech doma i v zahraničí ve střelbě z praku vybojoval čtyřiapadesátiletý Antonín Pomykal. Největšího úspěchu dosáhl vloni v létě, kdy vyhrál mezinárodní mistrovství v Belgii.

„Poprvé jsem v ruce držel prak snad už v pěti letech. Tenkrát měli všichni kluci prak a stříleli z něj. Mně ho udělala mamka. Samozřejmě že jsem tehdy neměl o nějakých závodech ani tušení. Zřejmě tady ještě ani nebyly,“ připomíná úspěšný reprezentant Hrubé Vrbky.

Antonín Pomykal se po základní škole vyučil zedníkem a v oboru pracoval až do osmaosmdesátého roku. Poté si udělal kurz na motorovou pilu a pracoval pro Lesní závod Strážnice. Od roku 1996 prožil necelé dva roky v Německu, kde zedničil. Po návratu domů se pustil se synem do podnikání s řezáním dřeva. Po celou dobu dospívání a poté i v dospělosti v Antonínovi dřímala láska ke střelbě. Na učilišti střílel z malorážky. V juniorech dokázal vyhrát Velkou cenu Strážnice a nominoval se i na krajský přebor. Nakonec si vystřílel druhou výkonnostní třídu.

„Střelba z praku i ze zbraní má jedno společné. Člověk se musí maximálně zklidnit a soustředit,“ upozorňuje střelec. Nicméně po svatbě šel koníček bokem. Byly jiné starosti. Prak ale stále visel v dílně na zdi. V roce 2001 se dozvěděl, že je v Mutěnicích prakiáda, a tak se tam se synem Pavlem ze zvědavosti vydal.

Syn tatínka vybídl, aby si s sebou vzal prak. „Přestože jsem tam nejel s tím, že bych závodil, nakonec jsem si to vyzkoušel,“ vzpomíná Antonín Pomykal. A hned při prvních závodech bez tréninku skončil mezi čtyřicetkou

Antonín Pomykal se skleněnou plakétou, kterou vloni v létě vyhrál v Belgii.

startujících na čtvrtém místě.

Domů odjížděl s rozhodnutím, že bude pilně trénovat a příští rok přijede na

V zahraničí poprvé startoval v roce 2007 v Belgii. Odtud si coby člen družstva dovezl bronzové ocenění. V dalších letech startoval kromě domácích soutěží také ve Španělsku a Itálii. Předloni vyhrál mistrovství České republiky a vloni bronz.

Doposud nejceněnější ocenění ale vybojoval vloni v létě při mezinárodním mistrovství Belgie. Na Horňácko putovala nádherná skleněná plaketa za první místo.

Za reprezentantem Hrubé Vrbky zůstalo v poli poražených devěta-

padesát střelců nejen z Belgie, ale také z Itálie, Litvy a Španělska. Reprezentant Hrubé Vrbky má velkou oporu v rodině. Na zahraničních závodech ho doprovází manželka. Střelbu z praku si vyzkoušely také dcery, kterým se podařilo vystřílet nějaký pohár. Dnes už se ale této zálibě nevěnují.

„Jestli se dá loňský úspěch zopakovat? Určitě... Při závodech je ale nezbytně nutná koncentrace a taky trochu štěstí,“ tvrdí úspěšný muž. Při loučení upozorňuje, že tento sport může dělat každý. Stačí k němu jen prak a olověné kuličky.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Těmito kuličkami se z praku střílí.

závody už připravený. A tak se také stalo.

Prvním jeho terčem bylo kolečko řepy o průměru deseti centimetrů, které pověsil na strom. Když ho na dvorku u dědávky v Kuželově rozstřílel, dal ho králíkům a uřízl nové. O rok později v Mutěnicích vyhrál stejně jako v Bohuslavicích u Kyjova. Ve stejném roce skončil stříbrný také v Klatovech, kam se sjeli závodníci z celé republiky.

Speciální kladkový prak, na němž lze v mžiku vyměnit prasklou gumu. Jeho vynálezcem je Antonín Pomykal.

Myslivci v Louce děkovali za přízeň při lovu

Při slavení hubertské mše svaté zaplavily zelené uniformy myslivců kostel Panny Marie Růžencové v Louce. Slavnost umocnily fanfáry trubačů ze Zábřehu, zpěv chrámového sboru z Louky i skladby známých autorů lovecké hudby, které při bohoslužbě zazněly.

K oltáři myslivci položili jelena, coby symbol lovné zvěře, spolu s drobnou zvěří. Samotné mše se zúčastnili se svými opeřenci také sokolníci z plzeňské zoo, kteří po bohoslužbě předvedli před kostelem ukázkou výcviku svých dravců. Na prostranství před kulturním domem za doprovodu lipovské dechovky a tónů loveckých rohů zábřežských trubačů pak návštěvníci našli občerstvení a mohli si zakoupit myslivecké doplňky. V přísálí kulturního domu byly zase vystavené trofeje zvěře, myslivecké šperky a obrazy malíře Václava Nasvětila. Také tato výstava byla prodejní. Pro zcela zaplněný sál kulturního domu byl připravený oběd, na

Jednadesátiletého Jaroslava Sečkaře pasoval na lovce černé zvěře jeho vnuk

Foto: František Gajovský

kterém se podávalo zvěřinové menu. Tím ale program neskončil. Dlouholetý myslivec, jednadevadesátiletý Jaroslav Sečkař, se až letos dočkal ulovení svého

prvního kusu divočáka, proto byl pasován na lovce černé zvěře. Poté následovala beseda s tímto pamětníkem prokládaná mysliveckými historkami i skutečnými

zážitky, jichž měl velkou zásobu. Myslivci tak poděkovali svému patronu svatému Hubertovi za přízeň při lovu.

František Gajovský

Na hory i doly zavítal Mikuláš s čertem

První prosincovou sobotu se v Kulturním domě v Louce uskutečnil druhý ročník folklorního pořadu věnovaného horňácko-dolňáckému sblížení s názvem Na horách, na dolách. Tentokrát se nesl v mikulášském, adventním a vánočním duchu. Pořadem provedli Mikuláš a čert, kteří

se přišli podívat, jak se na Horňácku i Dolňácku udržují zvyky a tradice. V programu vystoupili folkloristé ze Strážnice, Vnorov, Lipova a Louky. Na vystoupení navázala beseda u cimbálu s muzikou Jožky Staši.

Text a foto: František Gajovský

V programu vystoupil i folklorní soubor Lúčánek.

Na pořad navázala beseda u cimbálu s muzikou Jožky Staši z Lipova.

Skladatel křtil svou knihu o fotbale

„Fotbalové humoresky aneb „Rozhodčí, rozhodčí, kup si kapky do očí!“ je název humorně laděných příběhů ze života fotbalového sudího a všech, kteří se točí kolem fotbalu. Jejím autorem je lhotský patriot a fotbalový rozhodčí Petr Malůšek. Knihu veřejnosti poprvé představil při fotbalovém zápase v Brně.

Hudební skladatel, houslista a fotbalový rozhodčí. Jenom těžko by člověk hledal podobné spojení, které snad nemá v naší republice obdoby. Petr Malůšek alias Peter Scheck (jeho pseudonym, pozn. red.) je muž, který se může zmiňovaným spojením pochlubit a zároveň má hodně blízko k našemu regionu.

Jeho otec, Antonín Malůšek, pochází z Ostrožské Lhoty, kde se Petr před čtyřmi lety oženil. V současnosti působí už třetím rokem jako profesionální hudebník v Bruselu. Ke křtu své knížky si vybral na závěr podzimu druholigový zápas brněnské Zbrojovky proti Zlínu. Po slavnostním křtu vysvětloval, jak se k rozhodcovskému řemeslu dostal.

„Moje fotbalové začátky byly zvláštní. Od malička jsem byl muzikant a neměl čas chodit na tréninky, tak mě napadlo dělat fotbalového rozhodčího. Velkou zásluhu na tom má můj tatínek, který je obrovským fotbalovým fandou. Jako kluka mě vodil na brněnskou Zbrojovku, kde jsem fotbalem načíchl. Tatínek měl ještě nedávno permanentku na Slovácko a byl dokonce nejstarší fanoušek klubu,“ prozradil na svého jednaosmdesátiletého otce syn.

Proč se vlastně rozhodne fotbalový rozhodčí napsat knížku, co k tomu vedlo Petra Malůška?

„Knižka vznikla tak, že jsem měl spoustu fotbalových zážitků. Poznával jsem svět fotbalových rozhodčích, který má spoustu specifikací. Jsou tam postřehy také mých kamarádů – rozhodčích, kteří mně vyprávěli hodně

vtipných a někdy i ostřejších situací. Pro jistotu jsem občas některé okolnosti a jména kolegů pozměnil, ale všechny vzpomínky mají skutečný základ. V knížce je také velká část, která se věnuje moravskému Slovácku. Čtenář tam najde velice šťavnaté příhody, stejně jako je celý slovácký region,“ usmívá se při vzpomín-

datel nabídku od Západočeského symfonického orchestru a stěhoval se do Mariánských Lázní. Také na západě Čech poznal spoustu vesnických fotbalových stánků. Sám už ale neví, jak dlouho se věnoval kariéře rozhodčího.

„Nepočítal jsem to. Možná sedmnáct osmnáct let. Občas

akce zúčastnit, proto jsem se rozhodl pro kapelníka skupiny Kamelot,“ vysvětluje Malůšek. Vzápětí dodává, proč zvolil pseudonym Peter Scheck.

Je to zkrácení jeho jména Malůšek, pro něž se rozhodl, aby zabránil jeho komolení. „Použil jsem německý pravopis, abych se vyhnul kroužku i háčků. Zá-

Petr Malůšek (vlevo) v Brně s vydavatelem (uprostřed) a kmotrem knihy kapelníkem skupiny Kamelot Roman Horkým (vpravo).

ce na Ostrožskou Lhotu Petr Malůšek.

Kniha je napsaná humornou formou a obsahuje většinou zábavné čtení ze světa fotbalových rozhodčích. Čtenáři se pobaví krátkými příběhy lidí, kteří se točí kolem naší nejpobulárnější hry. Dozví se, jak se soudcuje romský fotbalový turnaj a proč si autor knihy nevzal na svůj první zápas v kariéře píšťalku. Dále odtajní, z čeho byl nejvíc překvapený fotbalový tým TV Nova, jehož zápas pískal. A také se dočtou, že ztracenou červenou kartu lze lehce nahradit starým průkazem KSČ. S kritikou jde autor publikace i do vlastních řad. Když diváci zjistili, že je muzikant, častovali ho pepnými nadávkami typu: „Ty varhaníku jeden, my ti ten ozembuch stejně rozdupáme!“ V roce 1997 dostal hudební skla-

pískám ještě teď v Bruselu, ale už jenom přátelské mače. Začínal jsem v Brně v základní třídě a končil v divizi. Byla varianta jít pískat nahoru, nebo dělat muziku. Obojí spojit nešlo,“ tvrdí Petr Malůšek.

Kmotrem knihy se stal brněnský muzikant Roman Horký. „Nejprve měl knihu křtít bývalý fotbalista Zbrojovky Karel Jarůšek, ale z rodinných důvodů se nemohl

roven je v této transkripci skryto mé češství. Přidáte-li na začátek písmeno T, vznikne Tscheck, což foneticky zní jako „ček“, tedy chcete-li Čech,“ odtajňuje muž, který si život v belgické metropoli nemůže vynachválit. „Jsme s manželkou v Belgii velice spokojeni, ale to by bylo téma na další článku,“ uzavírá vyprávění...

Text a foto: Stanislav Dufka

Kdo je Peter Scheck

Vystudoval brněnskou konzervatoř, obor housle. Přes Horácké divadlo v Jihlavě se dostal do Západočeského symfonického orchestru v Mariánských Lázních, ve kterém působil sedmnáct let. Na západě Čech se začal v roce 1997 věnovat skládání vážné hudby. V roce 2008 se přestěhoval se svou ženou Zuzanou do Bruselu. V belgické metropoli učí děti na evropské škole obor housle, kytara a zároveň hraje ve dvou symfonických orchestrech. V Česku hrával jako houslista v country kapele Ajeto.

Lyžaři si budou užívat kvalitnější služby

Ski areál Filipov

Zatímco lyžařský areál Stupava v nedalekých buchlovských horách spustil vleky 20. listopadu, svahy na Hornácku si musely na své první lyžaře ještě nějaký pátek počkat.

Oblíbený Ski areál Filipov v Javorníku začal s rozmístováním sněžných děl až první prosincový týden. Kvůli své poloze v chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty je činnost lyžařů na Filipově každoročně omezena od začátku prosince do konce března. Před i po tomto termínu je na svahu zákaz jakékoliv činnosti.

„To je náš hlavní problém, proč jsme nemohli spustit sněžná děla, jako třeba na Stupavě. Napsal jsem na náš web vysvětlení, protože slýchám často dotazy, proč ještě nelyžujeme a Stupava už dávno jede,“ uvedl na vysvětlenou prezident klubu Lubomír Žák.

Posílený zasněžovací systém, stejné ceny jako v uplynulé sezoně a lepší kvalita sjezdovky. To jsou hlavní novinky, které čekají lyžaře na Filipově v letošní sezoně.

„Máme komfortněji připravený kopec, na kterém jsme zbudovali několik nových hydrantů. Snažíme se, aby byl snížek nastříkaný všude rovnoměrně a celý kopec byl bez ledových ploten. Oproti loňské sezoně máme o jedno dělo a dvě zasněžovací tyče víc. Momentálně je na svahu rozmístěných pět děl a pět tyčí. Pokud bude teplota kolem mínus pěti stupňů, tak jsme za deset dnů schopni kopec zasněžít,“ tvrdil v polovině prosince Žák.

I když prosincové teplé počasí lyžařům moc nepřálo, prezident klubu nepovažuje začátek sezony za ztracený. „Před rokem se začalo lyžovat devatenáctého prosince. Počasí se může změnit během dvou dnů. Sezonu proto ještě nepovažujeme za špatnou. Uvidíme, co nám přinesou nej-

bližší dny,“ řekl v polovině prosince Lubomír Žák.

Ski areál Nová Lhota

Vloni byl otevřený zbrusu nový lyžařský areál v Nové Lhotě. Sjezdovka je dlouhá 550 metrů s převýšením 85 metrů. Stejně jako na Filipově je areál v chráněné krajinné oblasti a činnost lyžařů je omezena od začátku prosince do konce března.

„Je to tak. Máme stejné podmínky jako na Filipově. V zahájení provozu nám brání teplé počasí. Jediné, na co čekáme, je mráz. Sněžná děla jsou připravena,“ hlásil uprostřed prosince zástupce provozovatele Radim Matyáš. Druhý lyžařský vlek v našem regionu má za sebou premiérovou sezonu. Na letošní rok slibuje provozovatel další drobná vylepšení. „V minulé sezoně jsme jeli na zkušební provoz, ani se pořádně nezasněžovalo a lyžovalo se většinou na přírodním sněhu. Letos jsme instalovali novou webovou kameru, vychytával se

odstavovací systém, čistil se svah od dřevin a doladovalo se zasněžování. Věřím, že pro návštěvníky bude náš svah zase o něco příjemnější,“ uvedl Radim Matyáš. Aktivitu lyžařů v Nové Lhotě

podporuje také starosta obce Antonín Okénko. „Jsem spokojený, že máme u nás vlek a věřím, že do budoucna to bude jenom lepší a lepší,“ řekl starosta.

Text a foto: Stanislav Dufka

Ski areál Filipov: Délka svahu: 450-550 metrů s převýšením 85 metrů. Dva vleky typu Poma s přepravní kapacitou 1 500 osob/hodinu. Dětské lano o délce 80 metrů s převýšením 8 metrů. Nadmořská výška vleků je 430 m. n. m. Pro areál na Filipově platí bodové lístky. Obecně platí, že čím dražší si koupíte permanentku, tím levněji vás vyjde jedna jízda. Za stokorunu se svezete desetkrát. www.skifilipov.info

Ski areál Nová Lhota: Délka svahu: 550 metrů Typ vleku: kotva. Kapacita: 1 000 osob/hodinu. Nadmořská výška vleků je 600-700 m. n. m. Za deset jízd zaplatíme na Nové Lhotě 120 Kč. www.skinl.eu

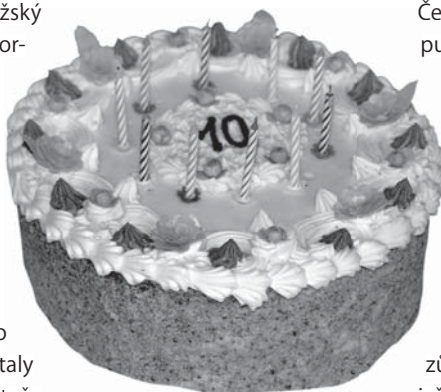
Kulaté výročí oslavily gymnastky medailemi

Koncem října si připomněly trenérky a současné členky oddílu deset let od založení klubu sportovní gymnastiky závodem, který se v Uherském Ostrohu několik let nekonal. Ostrožský plyšák přesto upoutal pozornost protivníků, a tak se do sokolovny sjely gymnastky z devíti moravských oddílů.

Pořádající Ostrožanky byly společně s Přerovem nejúspěšnější! Pět věkových kategorií, od pětiletých holčiček až po čtrnáctileté slečny, přichystaly organizátorky závodu, přestože věděly, že v nejstarší věkové skupině nebude mít domácí klub zastoupení.

Hlavním smyslem bylo oslavit výročí a porovnat své síly se soupeřkami a při závodě dokázat,

že i po deseti letech funguje ostrožská gymnastika velmi dobře. Pamětníkem vzniku klubu byl hlavní počtář závodu Pavel Vaďura, který zavzpomínal.

Doplnit vydanou energii mohly jednotlivé závodnice po závodě, po kterém se porcoval slavnostní dort.

nal. „Začátky tehdy před deseti lety nebyly lehké. Trenérkám Mirce Malušové, Marceli Vaďurové a Magdě Zpěvákové, samozřejmě bývalým gymnastkám, se však podařilo dát dohromady potřebné nářadí a zejména nadchnout své svěřenkyně do tvrdé přípravy,“ uvedl Vaďura.

Výsledky nenechaly na sebe dlouho čekat a při bilancování jednotlivých sezon vyšla zajímavá čísla. „Už v prvním roce získaly Ostrožanky zlato, stříbro a pětkrát bronz. Po pěti letech byly už ty počty jiné. V roce 2006 získal klub třináct zlatých, osm stříbrných a deset bronzů. Nebylo to na žádných regionálních závodech, ale na kvalitně obsazených pódii moravských tréninkových center Vítkovic, Sokola

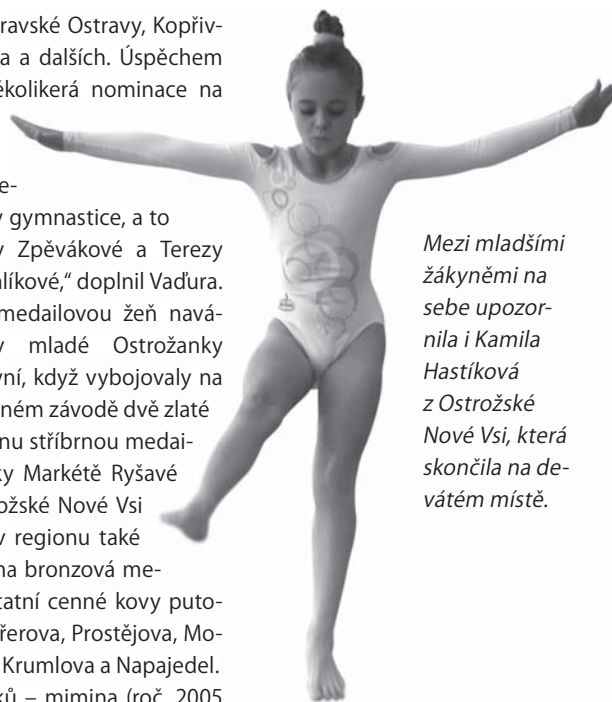
Brno, Moravské Ostravy, Kopřivnice, Zlína a dalších. Úspěchem byla i několikerá nominace na mistrovství České republiky v gymnastice, a to

Magdy Zpěvákové a Terezy Stuchlíkové,“ doplnil Vaďura.

Na medailovou žebříčku navázaly mladé Ostrožanky i nyní, když vybojovaly na jediném závodě dvě zlaté a jednu stříbrnou medaili. Díky Markétě Ryšavé z Ostrožské Nové Vsi

zůstala v regionu také ještě jedna bronzová medaile. Ostatní cenné kovy putovaly do Přerova, Prostějova, Moravského Krumlova a Napajedla. Z výsledků – mimina (roč. 2005 a ml.): 1. Lucie Křibíková, 6. Eliška Riedlová, 9. Michaela Riedlová. Začínající (roč. 2003

a 2004): 2. Johanka Latinová, 4. Nela Mikesková (všechny ŠK Uh. Ostroh), 6. Tamara Kalašová (TJ Ostr. Nová Ves), 8. Justýna Kovaříková (ŠK Uh. Ostroh). Mladší žákyně (roč. 2001 a 2002): 5. Adéla Ryšavá, 9. Kamila Hastíková (obě TJ Ostr. Nová Ves). Starší žáky-

Mezi mladšími žákyněmi na sebe upozornila i Kamila Hastíková z Ostrožské Nové Vsi, která skončila na devátém místě.

ně (roč. 1999 a 2000): 1. Tereza Stuchlíková (ŠK Uh. Ostroh), 3.

Markéta Ryšavá, 5. Veronika Šálková, 6. Tereza Vojtková (všechny TJ Ostr. Nová Ves). Juniorky byly bez zástupkyň Slovácka.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Lucie Křibíková prokázala výtečnou formu, když s přehledem v nejmladší věkové kategorii zvítězila a získala tak pro Ostroh jednu ze dvou zlatých medailí.

Domácí Eliška Riedlová na medaili sice nedosáhla, ale i šesté místo v kategorii mimin lze určitě považovat za úspěch.

Mimořádný zájem O P. Eliase Vellu

V minulém čísle jsme čtenáře informovali, že se do Blatnice chystá vynikající kazatel, katolický kněz P. Elias Vella z Malty. Ve dnech 24. a 25. února 2012 zde povede seminář zaměřený na vnitřní uzdravení. Do uzávěrky časopisu už bylo přihlášeno 175 účastníků. Z Blatnice jich přitom bylo jen okolo čtyřicet. Ostatní jsou ze všech koutů nejen České republiky, ale také ze Slovenska a Rakouska. Další se přihlašují každým dnem. Přednášky budou v angličtině, ale vše bude simultánně překládáno do češtiny. (lef)

Na seniory čekalo velké překvapení

Úžasné odpoledne připravilo poslední listopadový den vedení obce všem seniorům v Blatnici. Kromě toho, že se při besedě mohli sejit a popovídat si, také nahlédli do kronik obce. Velkým překvapením pro všechny byla účast šestadevadesátiletého Rudolfa Kostříby, který zde byl v letech 1940 až 1945 panem řídícím školy. Kromě toho se v té době stal velkým propagátorem ochotnického divadla, na což pamětníci dodnes vzpomínají. Doprovázel ho osmašedesátiletý syn Josef. Ten se v Blatnici narodil a žil zde do svých tří let. Od té doby se sem stále vrací. „Na Blatničku nedám dopustit. Já ji miluji,“ prozradil muž, který po absolvování konzervatoře v Ostravě vystudoval Akademii muzických umění v Praze. Poté se stal sbormistrem v Ostravě, Opavě i Státní opeře v Praze. V sedmdesátých letech stál u zrodu tehdy velmi populárních Buřinek a Berušek, s nimiž projel celý svět. Dodnes v Blatnici vzpomínají na jedno improvizované vystoupení, kdy Buřinky s Beruškami vystupovaly na vlečce od traktoru. (lef)

Pastelka začala psát novou éru

Více než dvě stovky děvčat a jeden chlapec. Takové bylo složení startujících na soutěži aerobiku konané v sokolovně v Uherském Ostrohu. Ostrožská Pastelka byla úvodním podnikem pětidílného Aerobic Tour 2011. Závodů se zúčastnili jednotlivci z pěti okresů. Domácí reprezentantky získaly celkem sedm medailí.

S úplně novou strukturou věkových kategorií vyrukovaly na soutěží pořadatelky úvodního kola Aerobic Tour. „Na základě předchozích ročníků jsme se rozhodli vytvořit z dosavadních čtyř kategorií pět. Důvodem je vysoký

v jiných soutěžích v kategorii PROFI. Je to logické, jelikož je tato soutěž výhradně určena zájmovému aerobiku, což jsou amatéři,“ doplnila Morávková.

Ostrožská Pastelka ovšem nakonec nenabídla ani pět

Vel.). III. kat. (9–10 let): 3. Tereza Dvořáková, 5. Simona Hudečková (obě DDM Uh. Ostroh). IV. kat. (11–13 let): 1. Veronika Sciarpa, 2. Sabina Morávková (obě DDM Uh. Ostroh), 4. Tereza Filípková (DDM Veselí n. Mor.), 5. Kristýna Stanislavová

počet startujících, pro které potřebujeme nejen velkou cvičící plochu, ale také to komplikuje přehled pro rozhodčí. Takto se počet startujících v každé kategorii snížil,“ vysvětlila za pořadatele Vladka Morávková z DDM Pastelka Uherský Ostroh.

Další omezení počtu startujících udělaly organizátorky tím, že do soutěže některá dříve úspěšná děvčata jednoduše nepustily. „Nově nemohou do Aerobic Tour děti startující

avizovaných kategorií, ale rovnou šest. Tou šestou byla Zumba, do které mohly děti bez rozdílu věku. Zumba byla ovšem brána pouze jako doplňková a v další části Aerobic Tour s ní organizátorky nepočítají.

Z výsledků – I. kat. (do 6 let): 4. Adriana Daviduková (Velká nad Vel.), 5. Štěpánka Hadašová (Stonožka Ostr. Nová Ves). II. kat. (7–8 let): 2. Alexandra Rapantová (DDM Uh. Ostroh), 4. Marcela Omastová (Velká n.

(DDM Uh. Ostroh). V. kat. (14 a více let): 1. Alžběta Havlíčková (Ostr. Nová Ves), 3. Margita Přikrylová, 4. Lucie Sedláčková, 5. Kristýna Korvasová (všechny DDM Uh. Ostroh). VI. kat – Zumba: 1. Sabina Morávková (DDM Uh. Ostroh), 2. Natálie Krejčířová (DDM Veselí n. Mor.), 3. Veronika Sciarpa (DDM Uh. Ostroh), 4. Aneta Šáchová (DDM Veselí n. Mor.), 6. Tereza Dvořáková (DDM Uh. Ostroh).

Text a foto: Hynek Zdeněk

Na silvestrovský pochod vinohrady přišly v Blatnici i tentokrát davy lidí. Po procházce na všechny čekal v kulturním domě guláš, čaj, káva a svažák. Děti si pak mohly užít diskotéku s DJ Ondrou Těthalem.

Folklorní soubor Jasénka připravil v Blatničce krásné Vánoční koledování. Mezi hosty vystoupil také ženský pěvecký sbor Denica z Ostrožské Nové Vsi.

2x foto: Lenka Fojtíková

Vyšehradská 427
Hluk 687 25

Štěpán Mitáček
www.webSTM.cz
tel: 775 68 71 28
foto@webstm.cz
IČO: 76662764

- Průkazové foto
- Svatby, oslavy a srazy
- Reklamní focení
- Atelierové focení
- Tisk fotografií
- Prodej fotoalb a rámečků

FOTO STM

Bachan

Blatnická pekárna

Blatnice
p. Sv. Antonínkem

**již více
jak 20 let!**

PEKAŘSTVÍ

*Výroba chleba, běžného a jemného pečiva,
svatebních koláčků a koblih.*

NAŠE PRODEJNY :

- Veselí nad Moravou, tel.: 731 177 623
- Hodonín - ul. Národní, tel.: 603 481 792
- Kyjov - Kollárova 278, tel.: 736 673 514
- Blatnice p. Sv. Ant., tel.: 518 331 284
- Hodonín - Dolní Valy, tel.: 731 566 418
- Uh. Brod - nám. TGM, tel.: 731 516 036
- Bzenec - nám. Svobody, tel.: 731 117 724
- Uh. Hradiště - Havlíčkova, tel.: 731 516 013
- Zlín, ul. Štefánikova 1577, tel.: 577 012 215
- Zlín, OZC Zlaté Jablko, tel.: 721 558 810

Na oslavy, rauty, ke kávě...

kubica

svatební koláčky DENNĚ

Prodej a objednávky koláčků ve všech podnikových i zásobovaných prodejnách v regionu naší pekárny

Cukrářství Budařovi

*Za projevovou přízeň Vám
srdečně děkujeme.*

Do Nového roku 2012

*Vám přejeme Boží požehnání,
hodně zdraví, štěstí,
spokojenosti a těšíme
se na další spolupráci.*

Cukrářství Budařovi

www.cukrarstviбудarovi.cz, Ostrožská Lhota 32, tel. 572 598 703, Prodejna 608 726 980

**Kamenictví
MORÁVEK**
www.levnepomniky.cz

Moravní 571, 698 01 Veselí nad Moravou

Mobil: **604 375 868**

tel./zázn.: **518 323 841**

QUALITY SINCE 1972
*** 40. výročí ***

naší malé rodinné firmy v roce 2012

Prvních 40 zákazníků od nás dostane ZDARMA
k novému pomníku, poklopům ... praktický dárek

(Např.: sprej na údržbu kamene, mísu 32 cm
dle vlastního výběru, lampu + vázu nerez)

**A co je nejdůležitější:
kvalitně provedenou práci
se zárukou**

*Doporučujeme zhlédnout naše internetové stránky,
na kterých naleznete fotogalerii našich prací,
informace o cenách i odbornou poradnu a E-SHOP*

www.levnepomniky.cz

tradice již 40 let v oboru

Zimní slevy na pomníky

tradice již 40 let v oboru

Urnové pomníky: od 14.000 Kč

&

Dvojhroby: od 40.000 Kč

SKLADEM Velký výběr levných doplňků (lampy, vázy, urny, mísy) a hotových pomníků SKLADEM

